

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2014/92/ES

2014 m. liepos 23 d.

dėl mokesčių, susijusių su mokėjimo sąskaitomis, palyginamumo, mokėjimo sąskaitų perkėlimo ir galimybės naudotis būtinausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SAJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 114 straipsnį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos Centrinio Banko nuomonę ⁽¹⁾,atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽²⁾,laikydami įprastos teisėkūros procedūros ⁽³⁾,

kadangi:

- (1) pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) 26 straipsnio 2 dalį vidaus rinką sudaro vidaus sienų neturinti erdvė, kurioje užtikrinamas laisvas prekių, asmenų, paslaugų ir kapitalo judėjimas. Vidaus rinkos susiskaidymas kenkia konkurencingumui, ekonomikos augimui ir darbo vietų kūrimui Sąjungoje. Norint užbaigti kurti vidaus rinką, ypač svarbu pašalinti tiesiogines ir netiesiogines tinkamo jos veikimo kliūtis. Sąjungos veiksmais, susijusiais su vidaus rinka mažmeninių finansinių paslaugų sektoriuje, jau svariai prisidėta prie tarpvalstybinės mokėjimo paslaugų teikėjų veiklos plėtojimo, vartotojų pasirinkimo galimybių gerinimo ir pasiūlymų kokybės bei skaidrumo didinimo;
- (2) šiuo atžvilgiu Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/64/EB ⁽⁴⁾ buvo nustatyti pagrindiniai skaidrumo reikalavimai, taikomi mokesčiams, kuriuos mokėjimo paslaugų teikėjai ima už siūlomas paslaugas, susijusias su mokėjimo sąskaitomis. Taip buvo sudarytos gerokai palankesnės sąlygos mokėjimo paslaugų teikėjų veiklos vykdymui, nes buvo sukurtos vienodos taisyklės dėl mokėjimo paslaugų teikimo ir teiktinos informacijos, sumažinta mokėjimo paslaugų teikėjams tenkanti administracinė našta ir sumažintos jų išlaidos;
- (3) sklandus vidaus rinkos veikimas ir modernios, socialiai įtraukios ekonomikos vystymasis vis labiau priklauso nuo visuotinio mokėjimo paslaugų teikimo. Bet kokie nauji šios srities teisės aktai turi būti Sąjungos pažangios ekonomikos strategijos, kuria turi būti veiksmingai atsižvelgta į pažeidžiamesnių vartotojų poreikius, dalimi;

⁽¹⁾ OL C 51, 2014 2 22, p. 3.

⁽²⁾ OL C 341, 2013 11 21, p. 40.

⁽³⁾ 2014 m. balandžio 15 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2014 m. liepos 23 d. Tarybos sprendimas.

⁽⁴⁾ 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, iš dalies keičianti direktyvas 97/7/EB, 2002/65/EB, 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 97/5/EB (OL L 319, 2007 12 5, p. 1).

- (4) vis dėlto, kaip nurodė Europos Parlamentas savo 2012 m. liepos 4 d. rezoliucijoje su rekomendacijomis Komisijai dėl galimybės gauti pagrindines banko paslaugas, turi būti nuveikta daugiau, kad vidaus mažmeninės bankininkystės rinka tobulėtų ir vystytųsi. Šiuo metu nepakankamas mokesčių skaidrumas ir palyginamumas, taip pat mokėjimo sąskaitų perkėlimo sunkumai vis dar kliudo visiškai integruotos rinkos veikimui ir dėl to prisidedama prie nedidelės konkurencijos mažmeninės bankininkystės sektoriuje. Tos problemos turi būti išspręstos ir turi būti užtikrinti aukštos kokybės standartai;
- (5) dabartinės vidaus rinkos sąlygos galėtų atgrasyti mokėjimo paslaugų teikėjus nuo naudojimosi įsisteigimo laisve arba laisve teikti paslaugas Sąjungoje dėl sunkumų pritraukti klientus ateinant į naują rinką. Atėjimas į naujas rinkas dažnai susijęs su didelėmis investicijomis. Tokios investicijos pagrįstos tik tuomet, jei paslaugų teikėjas mato pakankamai galimybių ir atitinkamą vartotojų paklausą. Mažą vartotojų judumą mažmeninių finansinių paslaugų atžvilgiu didelė dalimi lemia nepakankamas mokesčių ir siūlomų paslaugų skaidrumas ir palyginamumas, taip pat su mokėjimo sąskaitų perkėlimu susiję sunkumai. Tie veiksniai taip pat mažina paklausą, ypač tarpvalstybiniame kontekste;
- (6) be to, dėl esamų nacionalinių reglamentavimo sistemų susiskaidymo gali atsirasti didelių kliūčių baigti kurti vidaus rinką mokėjimo sąskaitų srityje. Skiriasi galiojančios nacionalinio lygmens nuostatos dėl mokėjimo sąskaitų, visų pirma dėl mokesčių palyginamumo ir mokėjimo sąskaitų perkėlimo. Kalbant apie sąskaitų perkėlimą, dėl to, kad nėra vienodų privalomų Sąjungos lygmens priemonių, nacionaliniu lygmeniu taikoma skirtinga praktika ir priemonės. Tie skirtumai dar ryškesni mokesčių palyginamumo srityje, kurioje Sąjungos lygmeniu nėra jokių, net savireguliacinio pobūdžio, priemonių. Jei tie skirtumai ateityje didėtų, atsižvelgiant į tai, kad mokėjimo paslaugų teikėjai yra linkę savo praktiką pritaikyti prie nacionalinių rinkų, padidėtų tarpvalstybinės veiklos išlaidos, palyginti su vidaus paslaugų teikėjų patiriamomis išlaidomis, todėl tarpvalstybinės veiklos vykdymas taptų ne toks patrauklus. Tarpvalstybinę veiklą vidaus rinkoje stabdo kliūtys vartotojams atsidaryti mokėjimo sąskaitą užsienyje. Esami ribojamieji tinkamumo kriterijai gali užkirsti kelią Sąjungos piliečiams laisvai judėti Sąjungoje. Visiems vartotojams suteikus galimybę naudotis mokėjimo sąskaita, jie galės dalyvauti vidaus rinkoje ir pasinaudoti vidaus rinkos teikiama nauda;
- (7) be to, kadangi kai kurie galimi klientai mokėjimo sąskaitų neatsidaro dėl to, kad atsisakoma tą padaryti, arba dėl to, kad jiems nepasiūloma tinkamų produktų, potenciali mokėjimo sąskaitų paslaugų paklausa Sąjungoje šiuo metu nėra iki galo išnaudota. Platesnis vartotojų dalyvavimas vidaus rinkoje dar labiau paskatintų mokėjimo paslaugų teikėjus eiti į naujas rinkas. Be to, sąlygų visiems vartotojams naudotis mokėjimo sąskaita sudarymas yra viena iš būtinų priemonių siekiant skatinti juos dalyvauti vidaus rinkoje ir kad jie galėtų pasinaudoti vidaus rinkos teikiama nauda;
- (8) mokesčių skaidrumo ir palyginamumo klausimas buvo aptartas Sąjungos lygmeniu įgyvendinant bankų sektoriaus inicijuotą savireguliacijos iniciatyvą. Vis dėlto dėl tos iniciatyvos galutinai nebuvo susitarta. 2008 m. Europos bankininkystės sektoriaus komiteto nustatytuose bendruose banko sąskaitų perkėlimo principuose pateikiamas pavyzdinis toje pačioje valstybėje narėje esančių bankų siūlomo mokėjimo sąskaitų perkėlimo mechanizmas. Vis dėlto, atsižvelgiant į tų bendrų principų neprivalomą pobūdį, visoje Sąjungoje jie buvo taikomi nenuosekliai ir nedavė veiksmingų rezultatų. Be to, bendri principai taikomi mokėjimo sąskaitų perkėlimui tik nacionaliniu lygmeniu, o ne tarpvalstybiniam sąskaitų perkėlimui. Galiausiai, kiek tai susiję su galimybe naudotis pagrindine mokėjimo sąskaita, Komisijos rekomendacija 2011/442/ES ⁽¹⁾ valstybės narės buvo paragintos imtis priemonių, būtinų jos taikymui užtikrinti ne vėliau kaip per šešis mėnesius po jos paskelbimo. Šiuo metu tik kelios valstybės narės laikosi pagrindinių tos rekomendacijos principų;

⁽¹⁾ 2011 m. liepos 18 d. Komisijos rekomendacija 2011/442/ES dėl galimybės naudotis pagrindine mokėjimo sąskaita (OL L 190, 2011 7 21, p. 87).

- (9) siekiant prisidėti prie veiksmingo ir sklandaus finansinio judumo ilguoju laikotarpiu, itin svarbu nustatyti vienodas taisykles siekiant išspręsti nedidelio klientų judumo problemą, visų pirma padidinti su mokėjimo sąskaitomis susijusių paslaugų bei mokesčių palyginamumą ir skatinti mokėjimo sąskaitų perkėlimą, taip pat vengti vartotojų, ketinančių kitoje valstybėje narėje atsidaryti ir naudoti mokėjimo sąskaitą, diskriminacijos dėl gyvenamosios vietos. Be to, labai svarbu priimti tinkamas vartotojų dalyvavimo mokėjimo sąskaitų rinkoje skatinimo priemones. Tos priemonės paskatins mokėjimo paslaugų teikėjus eiti į vidaus rinką ir užtikrins vienodas sąlygas, taip sustiprinant konkurenciją ir užtikrinant veiksmingą išteklių paskirstymą Sąjungos mažmeninėje finansų rinkoje – tai bus naudinga įmonėms ir vartotojams. Be to, turėdami skaidrios informacijos apie mokesčius, galimybių perkelti sąskaitas ir teisę naudotis būtiniausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis, Sąjungos piliečiai galės lengviau judėti ir rinktis produktus Sąjungoje, dėl to pasinaudoti visiškai veikiančios vidaus rinkos mažmeninių finansinių paslaugų srityje teikiama nauda ir prisidėti prie tolesnio vidaus rinkos plėtojimo;
- (10) taip pat labai svarbu užtikrinti, kad ši direktyva netrukdytų inovacijoms mažmeninių finansinių paslaugų srityje. Kasmet atsiranda naujų technologijų, dėl kurių esamas mokėjimo sąskaitų modelis gali tapti pasenusiu; kaip antai, mobiliosios bankininkystės paslaugos ir iš anksto apmokėtos kortelės;
- (11) šia direktyva valstybėms narėms neturėtų būti trukdoma toliau taikyti arba priimti griežtesnių nuostatų, kuriomis būtų siekiama apsaugoti vartotojus, su sąlyga, kad tokios nuostatos yra suderinamos su jų įsipareigojimais pagal Sąjungos teisę ir šią direktyvą;
- (12) šios direktyvos nuostatos dėl mokesčių palyginamumo ir mokėjimo sąskaitų perkėlimo turėtų būti taikomos visiems mokėjimo paslaugų teikėjams, kaip apibrėžta Direktyvoje 2007/64/EB. Šios direktyvos nuostatos dėl galimybės naudotis būtiniausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis turėtų būti taikomos tik kredito įstaigoms. Visos šios direktyvos nuostatos turėtų būti susijusios su mokėjimo sąskaitomis, kuriomis naudodamiesi vartotojai gali atlikti šias operacijas: įnešti lėšų, išsiimti grynųjų pinigų ir vykdyti mokėjimo trečiosioms šalims operacijas bei priimti trečiųjų šalių vykdomas mokėjimo operacijas, įskaitant kredito pervedimų vykdymą. Todėl į jos taikymo sritį neturėtų patekti sąskaitos, kurių funkcijos yra labiau ribotos. Pavyzdžiui, į šios direktyvos taikymo sritį iš esmės neturėtų patekti tokios sąskaitos kaip antai taupomosios sąskaitos, kredito kortelių sąskaitos, į kurias lėšos paprastai įmokamos tik kredito kortelių skolai gražinti, einamosios sąskaitos, kurios gali būti naudojamos tik hipotekos kreditams gražinti, ar elektroninių pinigų sąskaitos. Vis dėlto jei tos sąskaitos būtų naudojamos kasdienėms mokėjimo operacijoms ir jos turėtų visas prieš tai išvardytas funkcijas, jos patektų į šios direktyvos taikymo sritį. Ši direktyva neturėtų būti taikoma įmonių, netgi mažųjų arba labai mažų įmonių turimoms sąskaitoms, išskyrus atvejus, kai jos atidarytos asmens vardu. Valstybės narės turėtų turėti galimybę pasirinkti išplėsti šios direktyvos taikymą ir kitiems mokėjimo paslaugų teikėjams bei kitoms mokėjimo sąskaitoms, pavyzdžiui, toms sąskaitoms, kurių mokėjimo funkcijos yra labiau ribotos;
- (13) kadangi būtiniausias savybes turinti mokėjimo sąskaita yra tokios rūšies mokėjimo sąskaita, kuriai taikoma ši direktyva, tokioms sąskaitoms turėtų būti taikomos skaidrumo ir sąskaitų perkėlimo nuostatos;
- (14) šioje direktyvoje pateiktos terminų apibrėžtys turėtų būti kiek įmanoma suderintos su terminų apibrėžtimis, pateiktomis kituose Sąjungos teisės aktuose, visų pirma pateiktomis Direktyvoje 2007/64/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) Nr. 260/2012 ⁽¹⁾;
- (15) vartotojams itin svarbu galėti suprasti mokesčius, kad jie galėtų palyginti skirtingų mokėjimo paslaugų teikėjų pasiūlymus ir priimti informacija pagrįstus sprendimus dėl to, kokia mokėjimo sąskaita geriausiai atitinka jų poreikius. Palyginti mokesčių neįmanoma, kai mokėjimo paslaugų teikėjai naudoja skirtingą terminologiją toms pačioms paslaugoms apibrėžti ir informaciją teikia skirtingais formatais. Standartizavus terminologiją ir kartu nuosekliu formatu teikiant tikslią informaciją apie mokesčius, apimančią tipiškiausias paslaugas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, vartotojams būtų lengviau suprasti ir palyginti mokesčius;

⁽¹⁾ 2012 m. kovo 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 260/2012, kuriuo nustatomi kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurais techniniai ir komerciniai reikalavimai ir iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 924/2009 (OL L 94, 2012 3 30, p. 22).

- (16) vartotojams naudingiausia būtų tokia informacija, kuri yra glausta, standartizuota ir sudaro galimybę lengvai palyginti skirtingus mokėjimo paslaugų teikėjus. Vartotojams skirtos sąskaitų pasiūlymų palyginimo priemonės neturėtų teigiamo poveikio, jei ilgiems mokesčių už įvairius pasiūlymus sąrašams peržiūrėti reikalingo laiko sąnaudos viršytų naudą, gaunamą pasirinkus naudingiausią pasiūlymą. Tos priemonės turėtų būti įvairiarūšės, be to, turėtų būti atliekami vartotojų tyrimai. Šiame etape reikėtų standartizuoti tik tipiškiausių mokesčių terminologiją ir terminų apibrėžtis valstybėse narėse, kad būtų išvengta perteklinės informacijos rizikos ir kad būtų sudarytos palankesnės sąlygos sparčiam įgyvendinimui;
- (17) mokesčių terminologiją turėtų nustatyti valstybės narės, kad būtų galima atsižvelgti į vietos rinkų ypatumus. Kad paslaugos būtų laikomos tipiškomis, už jas mokesčių turėtų imti bent vienas mokėjimo paslaugų teikėjas valstybėje narėje. Be to, tais atvejais, kai paslaugos yra bendros daugumai valstybių narių, tokioms paslaugoms apibrėžti vartojamą terminologiją reikėtų standartizuoti Sąjungos lygmeniu, kad būtų galima geriau palyginti mokėjimo sąskaitų pasiūlymus visoje Sąjungoje. Siekiant užtikrinti pakankamą nacionalinių sąrašų vienodumą, Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija) (toliau – EBI), įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1093/2010 ⁽¹⁾, turėtų priimti gaires, kad padėtų valstybėms narėms nustatyti paslaugas, kurios yra dažniausiai teikiamos nacionaliniu lygmeniu ir kurios sukelia didžiausias išlaidas vartotojams. Tuo tikslu valstybės narės turėtų ne vėliau kaip 2014 m. gruodžio 18 d. nurodyti Komisijai ir EBI atitinkamas institucijas, kurioms turėtų būti skirtos tos gairės;
- (18) valstybėms narėms nustačius preliminarų tipiškiausių paslaugų, už kurias nacionaliniu lygmeniu imamas mokeskis, sąrašą kartu su terminais bei terminų apibrėžtimis, EBI turėtų juos peržiūrėti, kad pasinaudodama techninių reguliavimo standartų projektu nustatytų paslaugas, kurios yra bendros daugumai valstybių narių, ir pasiūlytų Sąjungos lygmeniu standartizuotus jų terminus ir apibrėžtis visomis Sąjungos institucijų oficialiosiomis kalbomis. EBI turėtų užtikrinti, kad kiekvienai paslaugai apibūdinti būtų vartojamas tik vienas terminas bet kuria oficialiąja valstybės narės kalba, kuri taip pat yra ir Sąjungos institucijų oficialioji kalba. Tai reiškia, kad skirtingose valstybėse narėse, kuriose vartojama ta pati oficialioji Sąjungos institucijų kalba, gali būti vartojami skirtingi terminai tai pačiai paslaugai apibūdinti, taip atsižvelgiant į nacionalinius ypatumus. Valstybės narės tuomet turėtų taikytinus Sąjungos lygmens terminus įtraukti į savo preliminarinius sąrašus ir šiuo pagrindu paskelbti tuos galutinius sąrašus;
- (19) siekdami padėti vartotojams lengvai palyginti mokesčius už mokėjimo sąskaitas visoje vidaus rinkoje, mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų vartotojams pateikti informacijos apie mokesčius dokumentą, kuriame būtų nurodyti nacionaliniu lygmeniu imami mokesčiai už visas paslaugas, išvardytas tipiškiausių su mokėjimo sąskaitomis susijusių paslaugų sąrašė. Informacijos apie mokesčius dokumente turėtų būti kai taikoma vartojami Sąjungos lygmeniu nustatyti standartizuoti terminai ir terminų apibrėžtys. Tai taip pat prisidėtų prie vienodų sąlygų mokėjimo paslaugų teikėjams, konkuruojantiems mokėjimo sąskaitų rinkoje, nustatymo. Informacijos apie mokesčius dokumente neturėtų būti nurodyti jokie kiti mokesčiai. Kai mokėjimo paslaugų teikėjas neteikia tam tikros į tipiškiausių su mokėjimo sąskaitomis susijusių paslaugų sąrašą įtrauktos paslaugos, jis turėtų tą nurodyti, kaip antai pažymėdamas šią paslaugą kaip „neteikiamą“ ar „netaikomą“. Valstybės narės turėtų turėti galimybę reikalauti, kad informacijos apie mokesčius dokumente būtų nurodyti pagrindiniai rodikliai, pavyzdžiui, išsamus išlaidų rodiklis, kuriame apibendrinamos bendros metinės vartotojų išlaidos, susijusios su mokėjimo sąskaita. Siekiant padėti vartotojams suprasti mokesčius, kuriuos jie turi mokėti už savo mokėjimo sąskaitą, jiems turėtų būti pateiktas glosarijus, kuriame būtų aiškia, ne technine ir nedviprasmiška kalba paaiškinti bent informacijos apie mokesčius dokumente nurodyti mokesčiai ir paslaugos. Glosarijus turėtų būti naudinga priemonė siekiant skatinti geriau suprasti mokesčių paskirtį, taip vartotojams būtų suteikta galimybė rinktis iš daugiau mokėjimo sąskaitų pasiūlymų. Taip pat reikėtų mokėjimo paslaugų teikėjams nustatyti pareigą nemokamai ir bent kartą per metus informuoti vartotojus apie visus mokesčius, paimitus už jų mokėjimo sąskaitas, įskaitant, jei taikytina, poreikvojimo palūkanų normą ir kredito palūkanų normą.

⁽¹⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1093/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija), iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB ir panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/78/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 12).

Šia nuostata nedaromas poveikis nuostatoms dėl lėšų pereinimo, nustatytoms Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2008/48/EB⁽¹⁾. *Ex post* informacija turėtų būti pateikta tam skirtame dokumente – mokesčių ataskaitoje. Joje turėtų būti pateikta gautų palūkanų ir visų sumokėtų mokesčių, susijusių su naudojimu mokėjimo sąskaita, apžvalga, kad vartotojas galėtų suprasti, už ką buvo sumokėti mokesčiai, ir įvertinti, ar reikia keisti vartojimo modelius, ar paslaugų teikėją. Ta nauda dar labiau padidėtų, jei *ex post* informacija apie mokesčius už tipiškiausias paslaugas būtų pateikta tokia pačia tvarka, kaip ir *ex ante* informacija apie mokesčius;

- (20) siekiant patenkinti vartotojų poreikius, būtina užtikrinti, kad informacija apie mokesčius už mokėjimo sąskaitas būtų tiksli, aiški ir palyginama. Todėl EBI, pasikonsultavusi su nacionalinėmis institucijomis ir atlikusi vartotojų tyrimus, turėtų parengti techninių įgyvendinimo standartų projektus dėl standartizuoto informacijos apie mokesčius dokumento, mokesčių ataskaitos ir bendrų simbolių pateikimo formato, siekiant užtikrinti, kad jie būtų vartotojams suprantami ir palyginami. Kiekvienoje valstybėje narėje kiekvieno informacijos apie mokesčius dokumento ir mokesčių ataskaitos formatus, punktų tvarka ir antraštės turėtų būti vienodi, kad vartotojai galėtų palyginti abu dokumentus ir kuo geriau suprasti bei panaudoti informaciją. Informacijos apie mokesčius dokumentas ir mokesčių ataskaita turėtų aiškiai skirtis nuo kitų pranešimų. Be to, rengdama tuos formatus, EBI taip pat turėtų atsižvelgti į tai, kad valstybės narės gali pasirinkti pateikti informacijos apie mokesčius dokumentą ir mokesčių ataskaitą kartu su informacija, kurią reikalaujama pateikti pagal kitus Sąjungos ar nacionalinius teisėkūros aktus dėl mokėjimo sąskaitų ir susijusių paslaugų;
- (21) siekdamas užtikrinti nuoseklų taikytinos Sąjungos lygmens terminologijos vartojimą visoje Sąjungoje, valstybės narės turėtų nustatyti mokėjimo paslaugų teikėjams pareigą bendraujant su vartotojais, įskaitant pateikiant informacijos apie mokesčius dokumentą ir mokesčių ataskaitą, vartoti taikytiną Sąjungos lygmens terminologiją ir kitą nacionalinę standartizuotą terminologiją, nustatytą galutiniam sąrašui. Mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų turėti galimybę savo sutartinėje, komercinėje ir rinkodaros informacijoje, skirtoje vartotojams, naudoti prekės ženklo pavadinimus, jeigu tik jie aiškiai nurodo atitinkamą taikytiną standartizuotą terminą. Kai jie pasirenka informacijos apie mokesčius dokumente arba mokesčių ataskaitoje naudoti prekės ženklo pavadinimus šie pavadinimai turėtų papildyti standartizuotus terminus ir būti antriniai, kaip antai pateikiami skliausteliuose arba mažesniu šriftu;
- (22) lyginamosios interneto svetainės, kurios yra nepriklausomos, yra veiksminga priemonė vartotojams vienoje vietoje įvertinti įvairių mokėjimo sąskaitų pasiūlymų privalumus. Tokios interneto svetainės gali užtikrinti tinkamą pusiausvyrą atsižvelgiant į poreikį teikti aiškiai ir glaustą, kartu išsamią ir visapusišką informaciją, sudarydamos sąlygas vartotojams gauti išsamesnės informacijos, kai tai juos domina. Jose turėtų būti siekiama pateikti kuo įvairesnių pasiūlymų, kad susidarytų reprezentatyvus vaizdas, kartu taip pat aprėpiant didelę rinkos dalį. Jos taip pat gali sumažinti paieškos išlaidas, nes vartotojams nereikės atskirai rinkti informacijos iš mokėjimo paslaugų teikėjų. Itin svarbu, kad tokiose interneto svetainėse pateikiama informacija būtų patikima, nešališka ir skaidri, ir kad vartotojai būtų informuoti apie tokių interneto svetainių prieinamumą. Todėl valstybės narės turėtų informuoti visuomenę apie tokias interneto svetaines;
- (23) kad gautų nešališkos informacijos apie mokėjimo sąskaitoms taikomus mokesčius ir palūkanų normas, vartotojai turėtų turėti galimybę naudotis viešai prieinamomis lyginamosiomis interneto svetainėmis, kurios veikia nepriklausomai nuo mokėjimo paslaugų teikėjų, o tai reiškia, kad paieškos rezultatuose joks mokėjimo paslaugų teikėjas neturėtų būti vertinamas palankiau. Todėl valstybės narės turėtų užtikrinti, kad jų teritorijoje vartotojams būtų užtikrinta laisva prieiga bent prie vienos tokios interneto svetainės. Tokias lyginamąsias interneto svetaines gali administruoti kompetentingos institucijos, kitos viešosios institucijos ir (arba) privatūs operatoriai, arba tą galima daryti jų vardu. Su mokėjimo sąskaitomis susijusių mokesčių palyginimo funkciją taip pat gali būti vykdoma esamose interneto svetainėse, kuriose lyginamos įvairūs finansiniai arba nefinansiniai produktai. Tokios interneto svetainės turėtų veikti pagal nustatytus kokybės kriterijus, įskaitant reikalavimą teikti išsamius duomenis apie jų savininkus, tikslią ir naujausią informaciją, nurodyti, kada informacija buvo paskutinį kartą atnaujinta, nustatyti aiškius, objektyvius kriterijus, kuriais remiantis bus grindžiamas palyginimas, ir pasiūlyti platų mokėjimo sąskaitų pasirinkimą, apimančių didelę rinkos dalį. Valstybės narės turėtų turėti galimybę nustatyti, kaip dažnai turi būti peržiūrima ir atnaujinama lyginamosiose interneto svetainėse vartotojams teikiama informacija, atsižvelgiant į tai, kaip dažnai mokėjimo paslaugų teikėjai paprastai atnaujiną savo informaciją apie mokesčius. Valstybės narės taip

⁽¹⁾ 2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/48/EB dėl vartojimo kredito sutarčių ir panaikinanti Tarybos direktyvą 87/102/EEB (OL L 133, 2008 5 22, p. 66).

pat turėtų nustatyti, kas laikytina didelę rinkos dalį apimančiu plačiu mokėjimo sąskaitų pasirinkimu, įvertindamos, pavyzdžiui, kiek yra mokėjimo paslaugų teikėjų ir ar todėl užtektų paprastos jų daugumos ar mažesnio skaičiaus, ir (arba) įvertindamos rinkos dalį ir (arba) jų geografinę vietą. Lyginamojoje interneto svetainėje turėtų būti palyginami mokesčiai, mokėtini už paslaugas, išvardytas su mokėjimo sąskaitomis susijusių tipiškiausių paslaugų sąrašė, į kurį įtraukta Sąjungos lygmens terminologija.

Tikslinga nustatyti galimybę valstybėms narėms reikalauti tokiose interneto svetainėse taip pat palyginti kitą informaciją, pavyzdžiui, informaciją apie mokėjimo paslaugų teikėjų teikiamų paslaugų lygį lemiančius veiksniai, pavyzdžiui, filialų ar bankomatų skaičių ir vietą. Kai valstybėje narėje yra tik viena interneto svetainė ir ta svetainė nustoja veikti arba nebeatitinka kokybės kriterijų, ta valstybė narė turėtų užtikrinti, kad vartotojams per pagrįstą laikotarpį būtų sudaryta galimybė nacionaliniu lygmeniu naudotis kita lyginamąja interneto svetaine;

- (24) šiuo metu įprasta, kad mokėjimo paslaugų teikėjai mokėjimo sąskaitą siūlo pakete su kitais produktais ar paslaugomis, kurios nėra su mokėjimo sąskaita susijusios paslaugos, kaip antai, su draudimo produktais ar finansinėmis konsultacijomis. Ta praktika gali būti sudarytos sąlygos mokėjimo paslaugų teikėjams įvairinti savo pasiūlą ir konkuruoti tarpusavyje, o galiausiai tai gali būti naudinga vartotojams. Vis dėlto 2009 m. atliktas Komisijos tyrimas dėl susietosios praktikos finansų sektoriuje, taip pat atitinkamos konsultacijos ir vartotojų skundai parodė, kad mokėjimo paslaugų teikėjai mokėjimo sąskaitas gali pasiūlyti pakete su produktais, kurių vartotojai neprašo ir kurie nėra esminiai mokėjimo sąskaitų atžvilgiu, kaip antai su būsto draudimu. Be to, buvo pastebėta, kad dėl tos praktikos gali sumažėti kainų skaidrumas ir palyginamumas, gali būti ribojamos vartotojų pirkimo pasirinkimo galimybės ir daromas neigiamas poveikis jų judumui. Todėl valstybės narės turėtų užtikrinti, kad kai mokėjimo paslaugų teikėjai siūlo mokėjimo sąskaitas pakete, vartotojams būtų pateikta informacija apie tai, ar įmanoma įsigyti mokėjimo sąskaitą atskirai ir, jeigu taip, jog būtų pateikta informacija apie taikytinas išlaidas ir mokesčius, susijusius su kiekvienu kitu į paketą įtrauktu produktu ar paslauga, kuriuos galima įsigyti atskirai;
- (25) mokėjimo sąskaitų perkėlimo procesas turėtų būti suderintas visoje Sąjungoje. Šiuo metu galiojančios nacionalinio lygmens priemonės yra labai skirtingos ir jomis neužtikrinamas tinkamas vartotojų apsaugos lygis visose valstybėse narėse. Numačius teisėkūros priemones, kuriomis nustatomi pagrindiniai principai, kurių turi laikytis mokėjimo paslaugų teikėjai, tokias paslaugas teikdami kiekvienoje valstybėje narėje, būtų pagerintas vidaus rinkos veikimas tiek vartotojams, tiek mokėjimo paslaugų teikėjams. Viena vertus, taip būtų užtikrintos vienodos sąlygos vartotojams, kuriuos gali dominti galimybė atidaryti mokėjimo sąskaitą kitoje valstybėje narėje, nes taip būtų užtikrinta lygiavertė apsauga. Kita vertus, sumažėtų nacionaliniu lygmeniu taikomų reguliavimo priemonių skirtumai ir todėl būtų sumažinta mokėjimo paslaugų teikėjams, ketinantiems savo paslaugas teikti tarpvalstybiniu mastu, tenkanti administracinė našta. Todėl su sąskaitų perkėlimu susijusiomis priemonėmis būtų sudarytos palankesnės sąlygos teikti paslaugas, susijusias su mokėjimo sąskaitomis vidaus rinkoje;
- (26) perkėlimas neturėtų reikšti, kad sutartis perduodama iš perduodančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo gaunančiajam mokėjimo paslaugų teikėjui;
- (27) vartotojai yra suinteresuoti mokėjimo sąskaitas perkelti tik tuomet, jei šis procesas nėra susijęs su pernelyg didele administracine ir finansine našta. Todėl mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų pasiūlyti vartotojams aiškia, greitą ir saugią mokėjimo sąskaitų perkėlimo, įskaitant būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas, procedūrą. Tokia procedūra turėtų būti užtikrinta ne tik kai vartotojai nori perkelti sąskaitas iš vieno mokėjimo paslaugų teikėjo į kitą, ir tada, kai vartotojai nori vieną mokėjimo sąskaitą toje pačioje mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje pakeisti kita. Taip būtų sudarytos sąlygos vartotojams pasinaudoti patogiausiais rinkoje esamais pasiūlymais ir esamą mokėjimo sąskaitą lengvai pakeisti kitomis galimais tinkamesnėmis, neatsižvelgiant į tai, ar tai būtų daroma toje pačioje mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje, ar tarp skirtingų mokėjimo paslaugų teikėjų. Bet kokie mokėjimo paslaugų teikėjų imami mokesčiai už sąskaitos perkėlimo paslaugą turėtų būti pagrįsti ir atitikti faktines mokėjimo paslaugos teikėjų išlaidas;

- (28) valstybėms narėms turėtų būti leidžiama sąskaitos perkėlimo atveju, kai abu mokėjimo paslaugų teikėjai yra jų teritorijoje, nustatyti arba toliau taikyti tvarką, kuri skiriasi nuo šioje direktyvoje numatytos tvarkos, jei tai aiškiai atitinka vartotojų interesus;
- (29) sąskaitos perkėlimo procesas vartotojui turėtų būti kuo paprastesnis. Todėl valstybės narės turėtų užtikrinti, kad už proceso inicijavimą ir valdymą vartotojo vardu būtų atsakingas gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas. Nustatydamos sąskaitos perkėlimo paslaugą, valstybės narės turėtų turėti galimybę naudoti papildomas priemones, kaip antai techninį sprendimą. Tokiomis papildomomis priemonėmis gali būti viršijami šioje direktyvoje nustatyti reikalavimai; pavyzdžiui, sąskaitos perkėlimo paslauga gali būti suteikiama per trumpesnę laikotarpį arba gali būti reikalaujama, kad mokėjimo paslaugų teikėjai vartotojo prašymu užtikrintų, jog į senąją mokėjimo sąskaitą gaunami kredito pervedimai būtų automatiškai arba rankiniu būdu nukreipiami į naują mokėjimo sąskaitą tam tikru ribotu laikotarpiu, kuris pradedamas skaičiuoti nuo leidimo perkelti gavimo dienos. Mokėjimo paslaugų teikėjai gali naudoti tokias papildomas priemones ir savanoriškai, netgi kai valstybė narė to nereikalauja;
- (30) vartotojams turėtų būti sudarytos sąlygos prašyti, kad gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas perkeltų visus gaunamus kredito pervedimus, periodinius kredito pervedimų nurodymus ar tiesioginio debeto operacijų sutikimus arba jų dalį, idealiu atveju per vienintelį susitikimą su gaunančiuoju mokėjimo paslaugų teikėju. Tuo tikslu vartotojai turėtų turėti galimybę pasirašyti vieną leidimą, kuriuo išreikštų sutikimą dėl kiekvienos iš pirmiau nurodytų užduočių. Valstybės narės galėtų reikalauti, kad vartotojo leidimas būtų pateiktas raštu, tačiau prireikus galėtų pasirinkti pripažinti lygiavertes priemones, pavyzdžiui, kai veikia automatizuota sąskaitų perkėlimo sistema. Prieš suteikdamas leidimą vartotojas turėtų būti informuotas apie visus procedūros etapus, kurie būtini norint užbaigti sąskaitos perkėlimą. Pavyzdžiui, leidimas galėtų apimti visas perkėlimo paslaugai atlikti būtinas užduotis ir galėtų suteikti galimybę vartotojui pasirinkti tik kai kurias iš tų užduočių;
- (31) kad sąskaita būtų sėkmingai perkelta, būtinas perduodančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo bendradarbiavimas. Perduodantysis mokėjimo paslaugų teikėjas gaunančiajam mokėjimo paslaugų teikėjui turėtų pateikti visą informaciją, kuri būtina norint atkurti mokėjimus kitoje mokėjimo sąskaitoje. Vis dėlto tokia informacija neturėtų viršyti to, kas būtina perkėlimui atlikti;
- (32) siekiant sudaryti palankesnes sąlygas atsidaryti sąskaitą kitoje valstybėje narėje, vartotojams turėtų būti sudarytos sąlygos prašyti, kad naujasis mokėjimo paslaugų teikėjas perkeltų į naująją mokėjimo sąskaitą visus periodinius kredito pervedimų nurodymus arba jų dalį, patvirtintų tiesioginio debeto operacijas nuo vartotojo nurodytos datos ir suteiktų vartotojui išsamią informaciją apie naujosios mokėjimo sąskaitos duomenis, pageidautina per vienintelį susitikimą su naujuoju mokėjimo paslaugų teikėju;
- (33) vartotojai neturėtų patirti finansinių nuostolių, be kita ko, mokėti mokesčių ar palūkanų, dėl kurio nors iš sąskaitos perkėlimo procese dalyvaujančių mokėjimo paslaugų teikėjų padarytų klaidų. Visų pirma vartotojai neturėtų padengti finansinių nuostolių, patirtų dėl papildomų mokesčių, palūkanų ar kitų mokesčių, taip pat baudų, sankcijų mokėjimo ar kitos rūšies finansinės žalos, atsiradusios dėl vėlavimo atlikti mokėjimą;
- (34) valstybės narės turėtų užtikrinti, kad vartotojai, ketinantys atsidaryti mokėjimo sąskaitą, nebūtų diskriminuojami dėl pilietybės arba gyvenamosios vietos. Nors kredito įstaigoms svarbu užtikrinti, kad jų klientai finansų sistemos nenaudotų neteisėtai tikslais, kaip antai sukčiavimo, pinigų plovimo arba terorizmo finansavimo, jos neturėtų sudaryti kliūčių vartotojams, norintiems kitoje valstybėje narėje atsidaryti ir naudotis mokėjimo sąskaita ir taip pasinaudoti vidaus rinkos privalumais. Todėl, norint atstumti komerciniu požiūriu mažiau patrauklius vartotojus, neturėtų būti remiamasi Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/60/EB⁽¹⁾ nuostatomis;

(¹) 2005 m. spalio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB dėl finansų sistemos apsaugos nuo jos panaudojimo pinigų plovimui ir teroristų finansavimui (OL L 309, 2005 11 25, p. 15).

- (35) vartotojai, kurie teisėtai gyvena Sąjungoje, neturėtų būti diskriminuojami dėl pilietybės arba gyvenamosios vietos, ar dėl bet kurios kitos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 21 straipsnyje nurodytos priežasties, kai jie teikia paraišką dėl mokėjimo sąskaitos atsidarymo Sąjungoje arba nori ja naudotis. Be to, valstybės narės turėtų užtikrinti galimybes naudotis būtiniausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis neatšizvelgiant į vartotojų finansines aplinkybes, kaip antai jų užimtumo statusą, pajamų lygį, kredito istoriją arba asmens bankrotą;
- (36) vartotojai, kurie teisėtai gyvena Sąjungoje ir tam tikroje valstybėje narėje neturi mokėjimo sąskaitos, turėtų turėti galimybę toje valstybėje narėje atsidaryti ir naudoti būtiniausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą. Konceptija „teisėtai gyvena Sąjungoje“ turėtų apimti Sąjungos piliečius ir trečiųjų šalių piliečius, kurie jau naudojami teisėmis, kurios jiems buvo suteiktos Sąjungos aktais, kaip antai Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 1408/71 ⁽¹⁾, Tarybos direktyva 2003/109/EB ⁽²⁾, Tarybos reglamentu (EB) Nr. 859/2003 ⁽³⁾ ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/38/EB ⁽⁴⁾. Ji taip pat turėtų apimti prieglobsčio prašančius asmenis pagal 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvenciją dėl pabėgėlių statuso, jos 1967 m. sausio 31 d. protokolą ir kitas susijusias tarptautines sutartis. Be to, valstybės narės turėtų turėti galimybę konceptiją „teisėtai gyvena Sąjungoje“ išplėsti ir ją taikyti kitiems trečiųjų šalių piliečiams, esantiems jų teritorijoje;
- (37) valstybės narės, visapusiškai gerbdamos Sutartimis užtikrinamas pagrindines laisves, turėtų turėti galimybę reikalauti vartotojų, kurie pageidauja atsidaryti būtiniausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą jų teritorijoje, įrodyti, kad jie tikrai suinteresuoti tą padaryti. Nedarant poveikio pagal Direktyvą 2005/60/EB patvirtintiems reikalavimams, skirtiems kovai su pinigų plovimu, tokiam tikram suinteresuotumui įrodyti neturėtų būti reikalaujama fizinio buvimo kredito įstaigų patalpose;
- (38) valstybės narės turėtų užtikrinti, kad kredito įstaigų, siūlančių būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas, skaičius būtų pakankamas siekiant aprėpti visus vartotojus, kad būtų išvengta vartotojų diskriminavimo ir užkirstas kelias konkurencijos iškraipymams. Nustatant pakankamą kredito įstaigų skaičių, reikėtų atsižvelgti, be kita ko, į šiuos veiksnius – kredito įstaigų tinklo aprėptį, valstybės narės teritorijos dydį, vartotojų pasiskirstymą teritorijoje, kredito įstaigų užimamą rinkos dalį ir į tai, ar būtiniausias savybes turinčios mokėjimo sąskaitos sudaro tik nedidelę kreditų įstaigos siūlomų mokėjimo sąskaitų dalį. Iš esmės būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas turėtų siūlyti kuo daugiau kredito įstaigų siekiant užtikrinti, kad vartotojai galėtų atsidaryti tokias sąskaitas netoli jų gyvenamosios vietos esančioje kredito įstaigoje ir kad vartotojai nebūtų diskriminuojami galimybės naudotis tokiomis sąskaitomis srityje ir galėtų jomis veiksmingai naudotis. Visų pirma valstybės narės turėtų užtikrinti, kad nebūtų įmanoma įžvelgti diskriminacijos, pavyzdžiui, suteikiant skirtingos išvaizdos kortelę, skirtingą sąskaitos numerį ar skirtingą kortelės numerį. Vis dėlto, valstybei narei turėtų būti leidžiama numatyti, kad būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas galėtų siūlyti mažiau kredito įstaigų, tačiau toks sprendimas turėtų pagrįstas, pavyzdžiui, tuo, kad tos kredito įstaigos tos valstybės narės teritorijoje veikia taip plačiai, jog jos galėtų aptarnauti visus vartotojus ir ji neprivalėtų iš savo namų vykti pernelyg toli, kad jas pasiektų. Be to, būtiniausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis besinaudojantys vartotojai neturėtų būti kaip nors stigmatizuojami, o tas tikslas būtų geriau pasiektas, jei nustatytų kredito įstaigų skaičius būtų didesnis;
- (39) valstybės narės turėtų turėti galimybę įdiegti mechanizmus, kurie padės nuolatinio adreso neturintiems vartotojams, prieglobsčio prašytojams ir vartotojams, kuriems nesuteiktas leidimas gyventi, tačiau kurių negalima išsiųsti iš šalies dėl teisinių ar faktinių priežasčių, visapusiškai pasinaudoti šia direktyva;

⁽¹⁾ 1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims ir jų šeimos nariams, judantiems Bendrijoje (OL L 149, 1971 7 5, p. 2).

⁽²⁾ 2003 m. lapkričio 25 d. Tarybos direktyva 2003/109/EB dėl trečiųjų valstybių piliečių, kurie yra ilgalaikiai gyventojai, statuso (OL L 16, 2004 1 23, p. 44).

⁽³⁾ 2003 m. gegužės 14 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 859/2003 išplečiantis Reglamento (EEB) Nr. 1408/71 ir Reglamento (EEB) Nr. 574/72 nuostatų taikymą trečiųjų šalių piliečiams, kuriems jos dar netaikomos dėl jų pilietybės (OL L 124, 2003 5 20, p. 1).

⁽⁴⁾ 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje, iš dalies keičianti Reglamentą (EEB) Nr. 1612/68 ir panaikinanti direktyvas 64/221/EEB, 68/360/EEB, 72/194/EEB, 73/148/EEB, 75/34/EEB, 75/35/EEB, 90/364/EEB, 90/365/EEB ir 93/96/EEB (OL L 158, 2004 4 30, p. 77).

- (40) leisdamos kredito įstaigoms vartotojo prašymu sudaryti susitarimą dėl kredito limito būtiniausias savybes turinčioje mokėjimo sąskaitoje, valstybės narės turėtų turėti galimybę nustatyti didžiausią tokio kredito limitą sumą ir ilgiausią trukmę. Valstybės narės taip pat turėtų užtikrinti, kad vartotojai būtų skaidriai informuojami apie visus su tuo susijusius mokesčius. Galiausiai, kredito įstaigos, siūlydamos kartu su būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita susitarimą dėl kredito limitą sąskaitoje, turėtų laikytis Direktyvos 2008/48/EB;
- (41) kad būtiniausias savybes turinčių mokėjimo sąskaitų naudotojai būtų tinkamai aptarnaujami, valstybės narės turėtų reikalauti, kad kredito įstaigos užtikrintų, jog atitinkami darbuotojai būtų tinkamai parengti ir kad galimi interesų konfliktai neturėtų tiems vartotojams neigiamo poveikio;
- (42) valstybės narės turėtų turėti galimybę leisti kredito įstaigoms atsisakyti atidaryti būtiniausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą vartotojams, kurie jau turi aktyvuotą ir bent lygiavertę mokėjimo sąskaitą toje pačioje valstybėje narėje. Siekdamas įsitikinti, ar vartotojai jau turi mokėjimo sąskaitą, kredito įstaigos turėtų turėti galimybę pasikliauti vartotojo garbės deklaracija;
- (43) valstybės narės turėtų užtikrinti, kad kredito įstaigos išnagrinėtų paraiškas dėl būtiniausias savybes turinčios sąskaitos per šioje direktyvoje nustatytus terminus, ir jog tokios paraiškos atmetimo atveju kredito įstaigos informuotų vartotoją apie konkrečias atsisakymo priežastis, išskyrus atvejus, kai toks atskleidimas prieštarautų nacionalinio saugumo interesams, viešajai tvarkai ar Direktyvai 2005/60/EB;
- (44) vartotojams turėtų būti užtikrinta galimybė naudotis tam tikromis bazinėmis mokėjimo paslaugomis. Su būtiniausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis susijusios paslaugos turėtų apimti galimybę į sąskaitą įnešti lėšas ir iš jos išimti grynųjų pinigų. Vartotojai turėtų turėti galimybę atlikti esmines mokėjimo operacijas, kaip antai, gauti pajamų ar išmokų, apmokėti sąskaitas ar sumokėti mokesčius ir pirkti prekes bei paslaugas, įskaitant, atliekant tiesioginio debeto operacijas, kredito pervedimus ir naudojant mokėjimo kortelę. Tokiomis paslaugomis turėtų būti sudarytos sąlygos pirkti prekes ir paslaugas internetu, o vartotojams suteikta galimybė inicijuoti mokėjimo nurodymus pasinaudojant kredito įstaigos internetine sistema, kai tokia yra. Vis dėlto neturėtų būti nustatyta, kad būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita būtų galima naudotis tik internetu, nes tai sudarytų kliūtis vartotojams, neturintiems prieigos prie interneto. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad teikiant paslaugas, susijusias su mokėjimo sąskaitos atidarymu, tvarkymu ir uždarymu, taip pat įnešant į sąskaitą lėšas iš jos išsiimant grynuosius pinigus ir atliekant mokėjimo operacijas naudojantis mokėjimo kortelėmis, išskyrus kredito korteles, nebūtų nustatyta operacijų, kuriomis gali naudotis vartotojas pagal šioje direktyvoje nustatytas konkrečias kainų taisykles, skaičiaus apribojimų. Kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų, taip pat operacijų naudojant kredito kortelę, susijusių su būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita, atveju valstybės narės turėtų turėti galimybę nustatyti minimalų skaičių operacijų, kuriomis galės naudotis vartotojas pagal šioje direktyvoje nustatytas konkrečias kainų taisykles, su sąlyga, kad paslaugos, su kuriomis yra susijusios tos operacijos, yra skirtos asmeniniams vartotojo tikslams. Nustatydamas, ką reikėtų laikyti asmeniniais tikslais, valstybės narės turėtų atsižvelgti į esamą vartotojų elgseną ir bendrą komercinę praktiką. Mokesčiai už operacijas, viršijančias minimalų operacijų skaičių, niekada neturėtų būti didesni nei mokesčiai, nustatyti pagal įprastą kredito įstaigos kainų politiką;
- (45) nustatant paslaugas, kurios bus siūlomos kartu su būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita, ir įtrauktiną minimalų operacijų skaičių, reikėtų atsižvelgti į nacionalinius ypatumus. Visų pirma, tam tikros paslaugos gali būti laikomos esminėmis siekiant užtikrinti visapusišką naudojimąsi mokėjimo sąskaita tam tikroje valstybėje narėje, nes jos yra plačiai naudojamos nacionaliniu lygmeniu. Pavyzdžiui, kai kuriose valstybėse narėse vartotojai vis dar plačiai naudoja čekius, o kitose valstybėse narėse ta mokėjimo priemonė naudojama labai retai. Todėl šia direktyva valstybėms narėms turėtų būti leidžiama nustatyti papildomas paslaugas, kurios nacionaliniu lygmeniu laikomos esminėmis ir turėtų būti teikiamos kartu su būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita atitinkamoje valstybėje narėje. Be to, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad kredito įstaigų mokesčiai, imami už tokių papildomų paslaugų, susijusių su būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita, teikimą, būtų pagrįsti;

- (46) siekiant užtikrinti, kad galimybę naudotis būtinausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis turėtų kuo daugiau vartotojų, jos turėtų būti siūlomos nemokamai arba už pagrįstą mokestį. Siekdamas paskatinti banko sąskaitų neturinčių pažeidžiamų vartotojų dalyvavimą mažmeninės bankininkystės rinkoje, valstybės narės turėtų turėti galimybę nustatyti, kad būtinausias savybes turinčios mokėjimo sąskaitos tiems vartotojams turi būti siūlomos ypač palankiomis sąlygomis, kaip antai, nemokamai. Valstybėms narėms turėtų būti leista pačioms apibrėžti mechanizmą, pagal kurį nustatomi tie vartotojai, kurie gali pasinaudoti būtinausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis palankesnėmis sąlygomis, su sąlyga, kad tokiu mechanizmu užtikrinama, jog pažeidžiami vartotojai gali naudotis būtinausias savybes turinčia sąskaita. Bet kuriuo atveju toks požiūris neturėtų turėti poveikio visų vartotojų, įskaitant nepažeidžiamus vartotojus, teisei naudotis būtinausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis bent už pagrįstą mokestį. Be to, visi papildomi mokesčiai vartotojui už sutartyje nustatytų sąlygų nesilaikymą turėtų būti pagrįsti. Valstybės narės turėtų pagal nacionalines aplinkybes nustatyti, kas yra pagrįstas mokestis;
- (47) kredito įstaigos turėtų atsisakyti atidaryti būtinausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą arba turėtų nutraukti tokios sąskaitos sutartį tik konkrečiomis aplinkybėmis, kaip antai, kai nesilaikoma teisės aktų dėl pinigų plovimo ir teroristų finansavimo arba dėl nusikaltimų prevencijos bei tyrimo. NET ir tais atvejais atsisakymą atidaryti mokėjimo sąskaitą galima pagrįsti tik, kai vartotojas nesilaiko tų teisės aktų nuostatų, o ne tuo, kad yra per sudėtinga arba brangu patikrinti, ar laikomasi teisės aktų. Vis dėlto galėtų būti atvejų, kai vartotojas piktnaudžiauja teise atsidaryti ir naudotis būtinausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita. Pavyzdžiui, valstybė narė turėtų galėti leisti kredito įstaigai imtis priemonių prieš vartotojus, kurie yra įvykdę nusikaltimą, kaip antai didelio masto sukčiavimo kredito įstaigos atžvilgiu veiką, kad būtų išvengta tokio nusikaltimo pasikartojimo. Tokios priemonės gali apimti, pavyzdžiui, to vartotojo galimybės naudotis būtinausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita apribojimą tam tikrą laikotarpį. Be to, gali būti atvejų, kuriais gali prireikti ankstesnio paraiškos dėl mokėjimo sąskaitos atmetimo siekiant nustatyti vartotojus, kurie galėtų pasinaudoti mokėjimo sąskaitomis palankesnėmis sąlygomis. Tokiu atveju kredito įstaiga turėtų informuoti vartotoją apie tai, kad jis, siekdamas galimybės naudotis nemokama būtinausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita, gali pasinaudoti konkrečiu šioje direktyvoje numatytu mechanizmu, kai jo paraiška dėl mokėjimo sąskaitos, už kurią imamas mokestis, atmetama. Vis dėlto abu tokie papildomi atvejai turėtų būti su apribojimais, konkretūs ir pagrįsti tiksliai apibrėžtomis nacionalinės teisės nuostatomis. Nustatydamos papildomus atvejus, kuriais kredito įstaigos gali atsisakyti pasiūlyti mokėjimo sąskaitas vartotojams, valstybės narės turėtų turėti galimybę, be kita ko, įtraukti, *inter alia*, priežastis, susijusias su visuomenės saugumu ar viešąja tvarka;
- (48) valstybės narės ir kredito įstaigos vartotojams turėtų teikti aišką ir suprantamą informaciją apie teisę atsidaryti ir naudotis būtinausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad informavimo priemonės būtų tikslingai orientuotos ir visų pirma pasiektų banko sąskaitų neturinčius, pažeidžiamus ir mobilius vartotojus. Kredito įstaigos turėtų aktyviai teikti vartotojams prieinamą informaciją apie siūlomų būtinausias savybes turinčių mokėjimo sąskaitų specifines savybes, su jomis susijusius mokesčius ir jų naudojimo sąlygas, taip pat veiksmus, kuriuos vartotojai turėtų atlikti, kad pasinaudotų teise atsidaryti būtinausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą, taip pat teikti atitinkamą pagalbą. Visų pirma vartotojai turėtų būti informuojami apie tai, kad norint naudotis būtinausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita neprivaloma pirkti papildomų paslaugų;
- (49) valstybės narės turėtų skatinti priemones, kuriomis remiamas pažeidžiamiausių vartotojų švietimas, juos konsultuojant ir jiems padedant atsakingai valdyti savo finansus. Taip pat būtina informuoti apie konsultacijas, kurias vartotojams gali teikti vartotojų organizacijos ir nacionalinės institucijos. Be to, valstybės narės turėtų skatinti kredito įstaigų iniciatyvas, kuriomis siekiama būtinausias savybes turinčių sąskaitų paslaugų teikimą derinti su nepriklausomomis finansinio švietimo paslaugomis;
- (50) siekiant sudaryti palankesnes galimybes mokėjimo paslaugų teikėjams teikti paslaugas tarpvalstybiniu mastu, kompetentingų institucijų tarpusavio bendradarbiavimo, keitimosi informacija ir ginčų sprendimo tikslais kompetentingos institucijos, atsakingos už šios direktyvos įgyvendinimo užtikrinimą, turėtų būti tos institucijos, kurių veiklą koordinuoja EBI, kaip nustatyta Reglamente (ES) Nr. 1093/2010, arba kitos nacionalinės institucijos, su sąlyga, kad jos bendradarbiauja su institucijomis, kurių veiklą koordinuoja EBI, siekdamos vykdyti savo pareigas pagal šią direktyvą;

- (51) valstybės narės turėtų paskirti kompetentingas institucijas, turinčias įgaliojimus užtikrinti šios direktyvos vykdymą, ir užtikrinti, kad joms būtų suteikti tyrimo bei vykdymo įgaliojimai ir tinkami ištekčiai, būtini jų pareigoms vykdyti. Kompetentingos institucijos galėtų dėl tam tikrų šios direktyvos aspektų imtis veiksmų kreipdamosi į teismus, kompetentingus priimti teisinį sprendimą, be kita ko, atitinkamais atvejais pateikdamos apeliacinius skundus. Tai valstybėms narėms sudarytų galimybę, visų pirma tuo atveju, kai šios direktyvos nuostatos buvo perkeltos į civilinę teisę, tų nuostatų vykdymo užtikrinimą patikėti atitinkamoms įstaigoms ir teismams. Valstybės narės turėtų turėti galimybę paskirti skirtingas kompetentingas institucijas, kad būtų užtikrintas įvairių šioje direktyvoje nustatytų pareigų vykdymas. Pavyzdžiui, kai kurių nuostatų atžvilgiu valstybės narės galėtų paskirti kompetentingas institucijas, atsakingas už vartotojų apsaugos užtikrinimą, o kitų nuostatų atžvilgiu jos galėtų nuspręsti paskirti rizikos ribojimo priežiūros institucijas. Pasirinkimas paskirti skirtingas kompetentingas institucijas neturėtų daryti poveikio nuolatinės priežiūros ir kompetentingų institucijų bendradarbiavimo pareigoms, kaip numatyta šioje direktyvoje;
- (52) vartotojai turėtų turėti galimybę pasinaudoti veiksmingomis ir efektyviomis alternatyviomis ginčų sprendimo procedūromis ginčams, kylantiems dėl teisių ir pareigų, nustatytų pagal šią direktyvą, spręsti. Tokia galimybė jau užtikrinta Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/11/ES ⁽¹⁾, kiek tai susiję su sutartiniais ginčais. Vis dėlto vartotojai taip pat turėtų turėti galimybę pasinaudoti alternatyviomis ginčų sprendimo procedūromis, kai kyla ikisutartinių ginčų dėl šia direktyva nustatytų teisių ir pareigų, pavyzdžiui, kai atsisakoma jiems suteikti galimybę naudotis būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita. Todėl šioje direktyvoje numatyta, kad vartotojai turėtų turėti galimybę pasinaudoti alternatyviomis ginčų sprendimo procedūromis sprendžiant ginčus dėl šia direktyva nustatytų teisių ir pareigų, nedarant skirtumo tarp sutartinių ar ikisutartinių ginčų. Tokios alternatyvios ginčų sprendimo procedūros ir tokios procedūras siūlantys subjektai turėtų atitikti Direktyva 2013/11/ES nustatytus kokybės reikalavimus. Siekiant laikytis šios direktyvos, reikia tvarkyti vartotojų asmens duomenis. Tokiam tvarkymui taikoma Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB ⁽²⁾. Todėl ši direktyva turėtų atitikti taisykles, nustatytas Direktyvoje 95/46/EB;
- (53) kas dvejus metus, o pirmą kartą – per ketverius metus nuo šios direktyvos įsigaliojimo dienos, valstybės narės turėtų surinkti patikimus metinius statistinius duomenis, susijusius su šioje direktyvoje nustatytų priemonių veikimu. Jos turėtų naudotis visais atitinkamais informacijos šaltiniais ir tą informaciją perduoti Komisijai. Komisija turėtų pateikti ataskaitą, kuri grindžiama iš valstybių narių gauta informacija, pirmą kartą po ketverių metų nuo šios direktyvos įsigaliojimo dienos ir vėliau – kas dvejus metus;
- (54) praėjus penkeriems metams po šios direktyvos įsigaliojimo dienos turėtų būti atlikta jos peržiūra, kad būtų atsižvelgta į rinkos pokyčius, kaip antai naujų rūšių mokėjimo sąskaitų ir mokėjimo paslaugų atsiradimą, taip pat pokyčius kitose Sąjungos teisės srityse ir valstybių narių patirtį. Peržiūra grindžiama ataskaita turėtų apimti Komisijos inicijuotų išpareigojimų neįvykdymo procedūrų, susijusių su šia direktyva, sąrašas. Ją atliekant taip pat reikėtų įvertinti valstybėse narėse už mokėjimo sąskaitas, kurioms taikoma ši direktyva, imamų mokesčių vidutinius dydžius, atsakyti į klausimą, ar dėl nustatytų priemonių pagerėjo vartotojų supratimas apie mokesčius už mokėjimo sąskaitas, mokėjimo sąskaitų palyginamumas ir mokėjimo sąskaitų perkėlimo patogumas, ir įvertinti sąskaitų turėtojų, kurie perkėlė sąskaitas nuo direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę dienos, skaičių.

Taip pat reikėtų išanalizuoti paslaugų teikėjų, kurie siūlo būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas, skaičių ir tokių sąskaitų, kurios buvo atidarytos, įskaitant anksčiau banko sąskaitas neturėjusių vartotojų, skaičių, valstybėse narėse taikomos geriausios praktikos pavyzdžius, susijusius su kliūčių vartotojams naudotis mokėjimo paslaugomis šalinimu, ir už būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas imamus vidutinius metinius mokesčius. Taip pat reikėtų įvertinti mokėjimo sąskaitų perkėlimumo visoje Sąjungoje įgyvendinimo išlaidas ir naudą, galimybę nustatyti sistemą, kuria užtikrinamas automatinis mokėjimų peradresavimas iš vienos mokėjimo sąskaitos į kitą mokėjimo sąskaitą toje pačioje valstybėje narėje ir automatinis pranešimas gavėjams arba mokėtojams, kai jų pervedimai peradresuojami, taip pat išplėsti sąskaitos perkėlimo paslaugų taikymo sritį tais atvejais, kai gaunantysis ir perduodantysis mokėjimo paslaugų teikėjai yra skirtingose valstybėse narėse. Taip pat reikėtų įvertinti esamų priemonių veiksmingumą ir poreikį imtis papildomų priemonių siekiant didinti finansinę įtrauktį ir padėti pažeidžiamiesiems visuomenės nariams pernelyg didelio išsiskolinimo klausimais. Be to, reikėtų įvertinti, ar nuostatos dėl

⁽¹⁾ 2013 m. gegužės 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/11/ES dėl alternatyvaus vartotojų ginčų sprendimo, kuria iš dalies keičiami Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 ir Direktyva 2009/22/EB (Direktyva dėl vartotojų AGS) (OL L 165, 2013 6 18, p. 63).

⁽²⁾ 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995 11 23, p. 31).

informacijos, kurią turi pateikti mokėjimo paslaugų teikėjai, siūlydami produktų paketus, yra pakankamos, ar reikia papildomų priemonių. Taip pat reikėtų įvertinti, ar reikia papildomų priemonių, susijusių su lyginamosiomis interneto svetainėmis, ir ar reikia akredituoti lyginamąsias interneto svetaines. Komisija Europos Parlamentui ir Tarybai turėtų pateikti tą ataskaitą, prie kurios prireikus pridėdami pasiūlymai dėl teisėkūros procedūra priimamų aktų;

- (55) šia direktyva gerbiamos pagrindinės teisės ir laikomasi Chartijoje pripažįstamų principų pagal Europos Sąjungos sutarties (toliau – ES sutartis) 6 straipsnio 1 dalį;
- (56) kadangi šios direktyvos tikslų, t. y. palengvinti mokesčių, susijusių su mokėjimo sąskaitomis, skaidrumą ir palyginamumą, mokėjimo sąskaitų perkėlimą ir galimybę naudotis būtiniausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis, valstybės narės negali deramai pasiekti, o atsižvelgiant į būtinybę įveikti rinkos susiskaldymą ir siekiant užtikrinti vienodas veiklos sąlygas Sąjungoje, tų tikslų būtų geriau siekti Sąjungos lygmeniu, laikydami ES sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali priimti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina tiems tikslams pasiekti;
- (57) pagal 2011 m. rugsėjo 28 d. bendrą valstybių narių ir Komisijos politinį pareiškimą dėl aiškinamųjų dokumentų ⁽¹⁾ valstybės narės išipareigojo pagrįstais atvejais prie pranešimų apie perkėlimo į nacionalinę teisę priemones pridėti vieną ar daugiau dokumentų, kuriuose būtų paaiškintos direktyvos sudėtinių dalių ir perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių atitinkamų dalių sąsajos. Šios direktyvos atveju teisės aktų leidėjas laikosi nuomonės, kad tokių dokumentų perdavimas yra pagrįstas;
- (58) buvo pasikonsultuota su Europos duomenų apsaugos pareigūnu,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I SKYRIUS

DALYKAS, TAIKymo SRITIS IR TERMINŲ APIBRĖŽTYS

1 straipsnis

Dalykas ir taikymo sritis

1. Šia direktyva nustatomos taisyklės dėl mokesčių, kurie iš vartotojų imami už jų Sąjungoje turimas mokėjimo sąskaitas, skaidrumo ir palyginamumo, taisyklės dėl mokėjimo sąskaitų perkėlimo valstybėje narėje ir taisyklės, skirtos sudaryti palankesnes sąlygas vartotojams atsidaryti tarpvalstybines mokėjimo sąskaitas.
2. Šia direktyva taip pat apibrėžiama taisyklių ir sąlygų, pagal kurias valstybės narės privalo garantuoti vartotojų teisę Sąjungoje atsidaryti ir naudotis būtiniausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis, sistema.
3. II ir III skyriai taikomi mokėjimo paslaugų teikėjams.
4. IV skyrius taikomas kredito įstaigoms.

Valstybės narės gali nuspręsti taikyti IV skyrių mokėjimo paslaugų teikėjams, kurie nėra kredito įstaigos.

⁽¹⁾ OL C 369, 2011 12 17, p. 14.

5. Valstybės narės gali nuspręsti netaikyti visos arba dalies šios direktyvos Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/36/ES ⁽¹⁾ 2 straipsnio 5 dalyje nurodytoms įstaigoms.

6. Ši direktyva taikoma mokėjimo sąskaitoms, kuriomis naudodamiesi vartotojai gali bent:

a) įnešti lėšų į mokėjimo sąskaitą;

b) išimti iš mokėjimo sąskaitos grynujų pinigų;

c) vykdyti mokėjimo trečiosioms šalims operacijas ir gauti trečiųjų šalių įvykdytas mokėjimo operacijas, įskaitant kredito pervedimus.

Valstybės narės gali nuspręsti taikyti visą arba dalį šios direktyvos kitoms nei pirmoje pastraipoje nurodytoms mokėjimo sąskaitoms.

7. Būtiniausias savybes turinčios mokėjimo sąskaitos atidarymas ir naudojimas pagal šią direktyvą turi atitikti Direktyvą 2005/60/EB.

2 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

1. vartotojas – fizinis asmuo, kuris veikia siekdamas tikslių, nesusijusių su jo prekyba, verslu, amatu ar profesija;
2. teisėtai gyvenantis Sąjungoje – fizinis asmuo, kuris pagal Sąjungos arba nacionalinės teisės aktus turi teisę gyventi valstybėje narėje, įskaitant nuolatinio adreso neturinčius vartotojus ir asmenis, prašančius prieglobsčio pagal 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvenciją dėl pabėgėlių statuso, jos 1967 m. sausio 31 d. protokolą ir kitas susijusias tarptautines sutartis;
3. mokėjimo sąskaita – vieno ar daugiau vartotojų vardu atidaryta sąskaita, naudojama mokėjimo operacijoms atlikti;
4. mokėjimo paslauga – mokėjimo paslauga, kaip apibrėžta Direktyvos 2007/64/EB 4 straipsnio 3 punkte;
5. mokėjimo operacija – mokėtojo arba gavėjo inicijuotas lėšų įmokėjimas, pervedimas arba išėmimas, neatsižvelgiant į mokėtojo ir gavėjo tarpusavio pareigas, kuriomis grindžiama operacija;
6. su mokėjimo sąskaita susijusios paslaugos – visos paslaugos, susijusios su mokėjimo sąskaitos atidarymu, tvarkymu ir uždarymu, įskaitant mokėjimo paslaugas ir mokėjimo operacijas, patenkančias į Direktyvos 2007/64/EB 3 straipsnio g punkto taikymo sritį, taip pat susitarimą dėl kredito limito sąskaitoje ir lėšų viršijimą;
7. mokėjimo paslaugų teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, kaip apibrėžta Direktyvos 2007/64/EB 4 straipsnio 9 punkte;

⁽¹⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/36/ES dėl galimybės verstis kredito įstaigų veikla ir dėl riziką ribojančios kredito įstaigų ir investicinių įmonių priežiūros, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2002/87/EB ir panaikinamos direktyvos 2006/48/EB bei 2006/49/EB (OL L 176, 2013 6 27, p. 338).

8. kredito įstaiga – kredito įstaiga, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 ⁽¹⁾ 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte;
9. mokėjimo priemonė – mokėjimo priemonė, kaip apibrėžta Direktyvos 2007/64/EB 4 straipsnio 23 punkte;
10. perduodantysis mokėjimo paslaugų teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, kuris perduoda sąskaitai perkelti būtina informaciją;
11. gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, kuriam perduodama sąskaitai perkelti būtina informacija;
12. mokėjimo nurodymas – mokėtojo arba gavėjo nurodymas jo mokėjimo paslaugų teikėjui įvykdyti mokėjimo operaciją;
13. mokėtojas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris turi mokėjimo sąskaitą ir leidžia vykdyti mokėjimo nurodymą iš tos mokėjimo sąskaitos arba, jeigu mokėtojo mokėjimo sąskaitos nėra, fizinis arba juridinis asmuo, kuris pateikia mokėjimo į gavėjo mokėjimo sąskaitą nurodymą;
14. gavėjas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris yra numatytas mokėjimo operacijos lėšų gavėjas;
15. mokesčiai – visi mokesčiai ir sankcijos, jei jų yra, kuriuos vartotojas turi mokėti mokėjimo paslaugų teikėjui už su mokėjimo sąskaita susijusias paslaugas, arba kurie yra susiję su šiomis paslaugomis;
16. kredito palūkanų norma – bet kokia palūkanų, mokamų vartotojui už jo mokėjimo sąskaitoje laikomas lėšas, norma;
17. patvari laikmena – priemonė, kuri suteikia galimybę vartotojui jam asmeniškai skirtą informaciją saugoti tiek laiko, kiek reikia pagal informacijos paskirtį, taip, kad ja būtų galima pasinaudoti ateityje ir kad būtų galima saugomą informaciją atkurti jos nepakeičiant;
18. sąskaitos perkėlimas arba sąskaitos perkėlimo paslauga – informacijos apie visus arba kai kuriuos periodinius kredito pervedimų nurodymus, periodines tiesioginio debeto operacijas ir gaunamus periodinius kredito pervedimus mokėjimo sąskaitoje perdavimas iš vieno mokėjimo paslaugų teikėjo kitam mokėjimo paslaugų teikėjui vartotojo prašymu arba bet kokio teigiamo mokėjimo sąskaitos likučio pervedimas iš vienos mokėjimo sąskaitos į kitą, arba abu šie veiksmai, senąją mokėjimo sąskaitą uždarant arba jos neuždarant;
19. tiesioginis debetas – nacionalinė arba tarpvalstybinė mokėjimo paslauga, kurią teikiant lėšos nurašomos iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos, kai mokėjimo operaciją inicijuoja gavėjas, remdamasis mokėtojo sutikimu;
20. kredito pervedimas – nacionalinė arba tarpvalstybinė mokėjimo paslauga, kai mokėjimo paslaugų teikėjas, kuriame mokėtojas turi mokėjimo sąskaitą, vadovaudamasis mokėtojo nurodymu, mokėjimo operacijos ar kelių mokėjimo operacijų lėšas iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos perveda į gavėjo mokėjimo sąskaitą;

⁽¹⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 575/2013 dėl prudencinių reikalavimų kredito įstaigoms ir investicinėms įmonėms ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 176, 2013 6 27, p. 1).

21. periodinis nurodymas – mokėtojo nurodymas mokėjimo paslaugų teikėjui, kuriame yra mokėtojo mokėjimo sąskaita, reguliariais laiko tarpais arba iš anksto nustatytais dienomis atlikti kredito pervedimus;
22. lėšos – banknotai ir monetos, pinigų pakaitalai ir elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/110/EB ⁽¹⁾ 2 straipsnio 2 punkte;
23. bendroji sutartis – mokėjimo paslaugų sutartis, kuria reglamentuojamas būsimas atskirų ir paskesnių mokėjimo operacijų atlikimas ir kurioje gali būti nustatyta pareiga atidaryti mokėjimo sąskaitą bei jos atidarymo sąlygos;
24. darbo diena – diena, kurią atitinkamas mokėjimo paslaugų teikėjas dirba vykdydamas mokėjimo operacijai atlikti būtiną veiklą;
25. susitarimas dėl kredito limitų sąskaitoje – aiškus kredito susitarimas, pagal kurį mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia vartotojui galimybę disponuoti lėšomis viršijant einamąjį vartotojo mokėjimo sąskaitos likutį;
26. lėšų viršijimas – susitarimas dėl kredito limitų sąskaitoje, dėl kurio numanoma sutikta, kuriuo mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia vartotojui galimybę disponuoti lėšomis viršijant einamąjį vartotojo mokėjimo sąskaitos likutį arba sutartą kredito limitą sąskaitoje;
27. kompetentinga institucija – institucija, kurią valstybės narės paskiria kompetentinga pagal 21 straipsnį.

II SKYRIUS

SU MOKĖJIMO SĄSKAITOMIS SUSIJUSIŲ MOKESČIŲ PALYGINAMUMAS

3 straipsnis

Tipiškiausių su mokėjimo sąskaitomis susijusių paslaugų, už kurias nacionaliniu lygmeniu imamas mokestis, sąrašas ir standartizuota terminologija

1. Valstybės narės sudaro preliminarų bent 10 ir ne daugiau kaip 20 tipiškiausių su mokėjimo sąskaitomis susijusių paslaugų, kurias teikia bent vienas mokėjimo paslaugų teikėjas, ir už kurias nacionaliniu lygmeniu imamas mokestis, sąrašą. Sąraše pateikiami su kiekviena nurodyta paslauga susiję terminai ir terminų apibrėžtys. Bet kuria valstybės narės oficialiaja kalba kiekvienai paslaugai vartojamas tik vienas terminas.
2. 1 dalies tikslais valstybės narės atsižvelgia į paslaugas:
 - a) kuriomis vartotojai dažniausiai naudojami savo mokėjimo sąskaitos atžvilgiu;
 - b) dėl kurių vartotojams susidaro daugiausia išlaidų, bendrai ir atskirai už vienetą;

Siekdama užtikrinti, kad būtų patikimai taikomi šios dalies pirmoje pastraipoje nustatyti kriterijai, EBI pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsnį priima gaires ne vėliau kaip 2015 m. kovo 18 d.

⁽¹⁾ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/110/EB dėl elektroninių pinigų įstaigų steigimosi, veiklos ir riziką ribojančios priežiūros, iš dalies keičianti Direktyvas 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 2000/46/EB (OL L 267, 2009 10 10, p. 7).

3. Ne vėliau kaip 2015 m. rugsėjo 18 d. valstybės narės pateikia Komisijai ir EBI 1 dalyje nurodytus preliminarius sąrašus. Gavusios prašymą, valstybės narės pateikia Komisijai papildomos informacijos apie duomenis, kurių pagrindu jos sudarė tuos sąrašus, atsižvelgdamos į 2 dalyje nustatytus kriterijus.

4. Remdamasi pagal 3 dalį pateiktais preliminariais sąrašais, EBI parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose nustatoma tų paslaugų, kurios yra bendros bent daugumai valstybių narių, standartizuota Sąjungos terminologija. Į standartizuotą Sąjungos terminologiją įtraukiami bendrų paslaugų bendri terminai ir terminų apibrėžtys, kurie pateikiami visomis oficialiosiomis Sąjungos institucijų kalbomis. Bet kuria valstybės narės oficialiaja kalba kiekvienai paslaugai vartojamas tik vienas terminas.

EBI tuos techninių reguliavimo standartų projektus Komisijai pateikia ne vėliau kaip 2016 m. rugsėjo 18 d.

Komisijai deleguojami įgaliojimai pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsniuose nustatytą procedūrą priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus.

5. Valstybės narės įtraukia pagal 4 dalį nustatytą standartizuotą Sąjungos terminologiją į 1 dalyje nurodytą preliminarų sąrašą ir nedelsdamos, ne vėliau kaip per tris mėnesius nuo 4 dalyje nurodyto deleguotojo akto įsigaliojimo dienos, paskelbia parengtą galutinį tipiškesnių su mokėjimo sąskaitomis susijusių paslaugų sąrašą.

6. Valstybės narės kas ketverius metus po 5 dalyje nurodyto galutinio sąrašo paskelbimo įvertina ir atitinkamai atvejais atnaujina pagal 1 ir 2 dalis sudarytą tipiškesnių paslaugų sąrašą. Jos pateikia Komisijai ir EBI savo vertinimo rezultatus ir, kai taikoma, atnaujintą tipiškesnių paslaugų sąrašą. EBI peržiūri ir prireikus atnaujina standartizuotą Sąjungos terminologiją pagal 4 dalyje nustatytą procesą. Atnaujintus standartizuotą Sąjungos terminologiją valstybės narės atnaujina ir paskelbia savo galutinius sąrašus, kaip nurodyta 5 dalyje, ir užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai naudotų atnaujintus terminus ir terminų apibrėžtis.

4 straipsnis

Informacijos apie mokesčius dokumentas ir glosarijus

1. Nedarant poveikio Direktyvos 2007/64/EB 42 straipsnio 3 daliai ir Direktyvos 2008/48/EB II skyriui, valstybės narės užtikrina, kad prieš sudarant mokėjimo sąskaitos sutartį su vartotoju, mokėjimo paslaugų teikėjai vartotojui popieriuje arba kitoje patvarioje laikmenoje laiku pateiktą informacijos apie mokesčius dokumentą, kuriame būtų pateikti standartizuoti terminai, pateikiami šios direktyvos 3 straipsnio 5 dalyje nurodytame galutiniame su mokėjimo sąskaita susijusių tipiškesnių paslaugų sąrašė ir, kai mokėjimo paslaugų teikėjas teikia tokią paslaugą, atitinkami mokesčiai už kiekvieną paslaugą.

2. Informacijos apie mokesčius dokumentas:

a) turi būti trumpas ir atskiras dokumentas;

b) turi būti pateiktas ir išdėstytas taip, kad būtų aiškus ir jį būtų lengva skaityti; rašmenys turi būti įskaitomo dydžio;

c) neturėtų būti mažiau suprantamas tuo atveju, jei spalvotas originalas yra išspausdinamas nespalvotas arba padaroma nespalvota jo fotokopija;

d) turi būti pateiktas valstybės narės, kurioje siūloma mokėjimo sąskaita, oficialiaja kalba arba, jei dėl to susitaria vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas – kita kalba;

- e) turi būti tikslus, neklaidinantis ir išreikštas mokėjimo sąskaitos valiuta, arba, jei dėl to susitaria vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas – kita Sąjungos valiuta;
- f) jo pirmo puslapio viršuje šalia bendro simbolio turi būti pavadinimas „Informacijos apie mokesčius dokumentas“, kad šį dokumentą būtų galima atskirti nuo kitų; ir
- g) į jį turi būti įtrauktas pareiškimas apie tai, kad jame nurodyti mokesčiai už tipiškiausias su mokėjimo sąskaita susijusias paslaugas ir kad išsami ikisutartinė ir sutartinė informacija apie visas paslaugas pateikiama kituose dokumentuose.

Valstybės narės gali nustatyti, kad 1 dalies taikymo tikslais informacijos apie mokesčius dokumentas pateikiamas kartu su informacija, reikalaujama pagal Sąjungos ar nacionalinės teisės aktus dėl mokėjimo sąskaitų ir susijusių paslaugų, su sąlyga, kad įvykdyti visi šios dalies pirmoje pastraipoje nustatyti reikalavimai.

3. Kai viena ar daugiau paslaugų siūlomos kaip su mokėjimo sąskaita susijusių paslaugų paketo dalis, informacijos apie mokesčius dokumente nurodomas mokestis už visą paketą, į paketą įtrauktos paslaugos bei jų kiekis, ir papildomas mokestis už kiekvieną paslaugą, kuria viršijamas į mokestį už paketą įtrauktų paslaugų kiekis.

4. Valstybės narės nustato mokėjimo paslaugų teikėjams pareigą pateikti vartotojams glosarijų, į kurią įtraukti bent standartizuoti terminai, įtvirtinti 3 straipsnio 5 dalyje nurodytame galutiniame sąraše, ir susijusios terminų apibrėžtys.

Valstybės narės užtikrina, kad pagal pirmą pastraipą teikiamas glosarijus, įskaitant kitas terminų apibrėžtis, jei jų yra, būtų parengtas aiškia, nedviprasmiška ir netechnine kalba bei kad jis nebūtų klaidinantis.

5. Mokėjimo paslaugų teikėjai bet kuriuo metu pateikia vartotojams informacijos apie mokesčius dokumentą ir glosarijų. Jie pateikiami lengvai prieinamu būdu, taip pat ir ne klientams, elektronine forma jų interneto svetainėse, jei įmanoma, ir vartotojams prieinamose mokėjimo paslaugų teikėjų patalpose. Jie taip pat vartotojo prašymu nemokamai pateikiami popieriuje arba kitoje patvarioje laikmenoje.

6. EBI, pasikonsultavusi su nacionalinėmis institucijomis ir atlikus vartotojų tyrimus, parengia techninių įgyvendinimo standartų projektus dėl standartizuoto informacijos apie mokesčius dokumento ir jo bendro simbolio pateikimo formato.

EBI tuos techninių įgyvendinimo standartų projektus Komisijai pateikia ne vėliau kaip ne vėliau kaip 2016 m. rugsėjo 18 d.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti šios dalies pirmoje pastraipoje nurodytus techninius įgyvendinimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 15 straipsnį.

7. Atnaujinus standartizuotą Sąjungos terminologiją pagal 3 straipsnio 6 dalį, EBI prirėkus peržiūri ir atnaujina informacijos apie mokesčius dokumento ir jo bendro simbolio standartizuoto pateikimo formatą pagal šio straipsnio 6 dalyje nustatytą procedūrą.

5 straipsnis

Mokesčių ataskaita

1. Nedarant poveikio Direktyvos 2007/64/EB 47 ir 48 straipsniams ir Direktyvos 2008/48/EB 12 straipsniui, valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai bent kartą per metus ir nemokamai pateiktų vartotojui visų su mokėjimo sąskaita susijusių mokesčių ataskaitą, taip pat, kai taikoma, šio straipsnio 2 dalies c ir d punktuose nurodytas palūkanų normas. Kai taikytina, mokėjimo paslaugų teikėjai vartoja standartizuotus terminus, įtvirtintus šios direktyvos 3 straipsnio 5 dalyje nurodytame galutiniame sąraše.

Dėl ryšių kanalo, kuriuo naudojamos teikiant mokesčių ataskaitą, susitariama su vartotoju. Mokesčių ataskaita pateikiama popieriuje bent vartotojo prašymu.

2. Mokesčių ataskaitoje pateikiama bent ši informacija:

- a) atskiras mokestis už kiekvieną paslaugą imamas ir už pasinaudojimo atitinkama paslauga per atitinkamą laikotarpį kartų skaičių, o kai paslaugos sujungtos į paketą – už visą paketą imamo mokesčio suma, kiek kartų mokestis už paketą buvo imtas per atitinkamą laikotarpį ir papildomas mokestis už kiekvieną paslaugą, viršijančia į mokestį už paketą įtrauktų paslaugų kiekį;
- b) mokesčių, sumokėtų per atitinkamą laikotarpį už kiekvieną suteiktą paslaugą, kiekvieną suteiktų paslaugų paketą ir paslaugas, viršijančias į mokestį už paketą įtrauktų paslaugų kiekį, bendra suma;
- c) mokėjimo sąskaitai taikoma pereinamojo laikotarpio palūkanų norma ir per atitinkamą laikotarpį sumokėtų su pereinamojo laikotarpio susijusių palūkanų bendra suma, kai taikoma;
- d) mokėjimo sąskaitai taikoma kredito palūkanų norma ir per atitinkamą laikotarpį gautų palūkanų bendra suma, kai taikoma;
- e) mokesčių, sumokėtų už visas paslaugas, suteiktas per atitinkamą laikotarpį, bendra suma.

3. Mokesčių ataskaita:

- a) turi būti pateikta ir išdėstyta taip, kad būtų aiški ir ją būtų lengva skaityti; rašmenys turi būti įskaitomo dydžio;
- b) turi būti tiksli, neklaidinanti ir išreikšta mokėjimo sąskaitos valiuta, arba, jei dėl to susitaria vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas – kita valiuta;
- c) jos pirmo puslapio viršuje šalia bendro simbolio turi būti pavadinimas „Mokesčių ataskaita“, kad šį dokumentą būtų galima atskirti nuo kitų; ir
- d) turi būti pateikta valstybės narės, kurioje siūloma mokėjimo sąskaita, oficialiąja kalba arba, jei dėl to susitaria vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas – kita kalba.

Valstybės narės gali nustatyti, kad mokesčių ataskaita būtų pateikiama kartu su informacija, reikalaujama pagal Sąjungos ar nacionalinės teisės aktus dėl mokėjimo sąskaitų ir susijusių paslaugų, jei įvykdyti visi pirmoje pastraipoje nustatyti reikalavimai.

4. EBI, pasikonsultavusi su nacionalinės institucijomis ir atlikus vartotojų tyrimus, parengia techninių įgyvendinimo standartų projektus dėl standartizuoto mokesčių ataskaitos ir jos bendro simbolio pateikimo formato.

EBI techninių įgyvendinimo standartų, nurodytų pirmoje pastraipoje, projektus Komisijai pateikia ne vėliau kaip 2016 m. rugsėjo 18 d.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti šios dalies pirmoje pastraipoje nurodytus techninius įgyvendinimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 15 straipsnį.

5. Atnaujinus standartizuotą Sąjungos terminologiją pagal 3 straipsnio 6 dalį, EBI prirėikus peržiūri ir atnaujina mokesčių ataskaitos ir jos bendro simbolio standartizuotą pateikimo formatą pagal šio straipsnio 4 dalyje nustatytą procedūrą.

6 straipsnis

Informacija vartotojams

1. Valstybės narės užtikrina, kad sutartinėje, komercinėje ir rinkodaros informacijoje vartotojams mokėjimo paslaugų teikėjai, kai taikoma, vartotų standartizuotus terminus, įtvirtintus 3 straipsnio 5 dalyje nurodytame galutiniame sąraše. Mokėjimo paslaugų teikėjai informacijos apie mokesčius dokumente ir mokesčių ataskaitoje gali naudoti prekės ženklo pavadinimus, su sąlyga, kad tokie prekės ženklo pavadinimai vartojami papildant 3 straipsnio 5 dalyje nurodytame galutiniame sąraše pateikiamus standartizuotus terminus ir yra antriniai tų paslaugų pavadinimai.

2. Mokėjimo paslaugų teikėjai gali sutartinėje, komercinėje ir rinkodaros informacijoje vartotojams naudoti prekės ženklo pavadinimus, su sąlyga, kad jie aiškiai nurodo, kai taikoma, atitinkamus standartizuotus terminus, įtvirtintus 3 straipsnio 5 dalyje nurodytame galutiniame sąraše.

7 straipsnis

Lyginamosios svetainės

1. Valstybės narės užtikrina, kad vartotojai galėtų nemokamai naudotis bent viena interneto svetaine, kurioje būtų galima palyginti mokesčius, kuriuos mokėjimo paslaugų teikėjai ima bent už į 3 straipsnio 5 dalyje nurodytą galutinį sąrašą įtrauktas nacionaliniu lygmeniu siūlomas paslaugas.

Lyginamąsias interneto svetaines gali administruoti privatus operatorius arba viešoji institucija.

2. Valstybės narės gali reikalauti, kad 1 dalyje nurodytose lyginamosiose svetainėse būtų pateikiami ir kiti lyginamieji veiksniai, susiję su mokėjimo paslaugų teikėjo teikiamų paslaugų lygmeniu.

3. Pagal 1 dalį įsteigtos lyginamosios interneto svetainės:

a) veikia nepriklausomai, užtikrinant, kad mokėjimo paslaugų teikėjams paieškos rezultatų atžvilgiu būtų taikomas vienodas požiūris;

b) aiškiai nurodo savo savininkus;

c) pateikia aiškius ir objektyvius kriterijus, kuriais bus grindžiamas palyginimas;

d) teikia informaciją paprasta ir nedviprasmiška kalba ir, kai taikoma, vartoja standartizuotus terminus, įtvirtintus 3 straipsnio 5 dalyje nurodytame galutiniame sąraše;

e) teikia tikslią ir naujausią informaciją ir nurodo, kada interneto svetainė buvo paskutinį kartą atnaujinta;

f) siūlo platų mokėjimo sąskaitų pasirinkimą, apimančią didelę rinkos dalį, ir, kai pateikta informacija nėra išsami rinkos apžvalga, aiškiai tai nurodo prieš pateikiant rezultatus; ir

g) numato veiksmingą pranešimo apie neteisingą informaciją apie paskelbtus mokesčius procedūrą.

4. Valstybės narės užtikrina, kad interneto svetainėje būtų teikiama informacija apie galimybę naudotis interneto svetainėmis, kurios atitinka šio straipsnio reikalavimus.

8 straipsnis

Mokėjimo sąskaitos, įtrauktos į paketus, apimančius kitą produktą ar paslaugą

Valstybės narės užtikrina, kad tais atvejais, kai mokėjimo sąskaita siūloma kaip paketo, apimančio kitą produktą ar paslaugą, kurie nėra susiję su mokėjimo sąskaita, dalis mokėjimo paslaugų teikėjas informuotų vartotoją, ar galima mokėjimo sąskaitą įsigyti atskirai ir, jei taip, pateiktų atskirą informaciją apie išlaidas ir mokesčius, susijusius su kiekvienu iš kitų į tą paketą įtrauktų siūlomų produktų ir paslaugų, kuriuos galima įsigyti atskirai.

III SKYRIUS

SĄSKAITOS PERKĖLIMAS

9 straipsnis

Sąskaitos perkėlimo paslaugos teikimas

Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai ta pačia valiuta turimų mokėjimo sąskaitų perkėlimo paslaugą, apibūdintą 10 straipsnyje, teiktų bet kuriam vartotojui, kuris atitinkamos valstybės narės teritorijoje esančio mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje atidaro arba turi mokėjimo sąskaitą.

10 straipsnis

Sąskaitos perkėlimo paslauga

1. Valstybės narės užtikrina, kad gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas vartotojo prašymu inicijuotų sąskaitos perkėlimo paslaugą. Sąskaitos perkėlimo paslauga turi atitikti bent 2–6 dalis.

Valstybės narės gali nustatyti ar toliau taikyti 2–6 dalyse nurodytos priemonės alternatyvias priemones, su sąlyga, kad jos:

- a) aiškiai atitinka vartotojų interesus;
- b) vartotojams nesudaroma papildoma našta; ir
- c) ilgiausias laikotarpis, per kurį užbaigiamas perkėlimas, yra toks pat kaip 2–6 dalyse nurodytas bendras laikotarpis.

2. Gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas sąskaitos perkėlimo paslaugą įvykdo gavęs vartotojo leidimą. Jei sąskaitos savininkų yra du arba daugiau, gaunamas kiekvieno iš jų leidimas.

Leidimas parengiamas valstybės narės, kurioje inicijuojama sąskaitos perkėlimo paslauga, oficialiąja kalba arba bet kuria kita šalių sutarta kalba.

Leidimas sudaro sąlygas vartotojui duoti konkretų sutikimą, kad perduodantysis mokėjimo paslaugų teikėjas atliktų kiekvieną iš 3 dalyje nurodytų užduočių, ir duoti konkretų sutikimą, kad gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas atliktų kiekvieną iš 5 dalyje nurodytų užduočių.

Leidimas suteikia vartotojui galimybę konkrečiai nustatyti, kurie gaunami kredito pervedimai, periodiniai kredito pervedimų nurodymai ir tiesioginio debeto sutikimai turi būti perkeliama. Leidimas taip pat suteikia vartotojams galimybę nurodyti datą, nuo kurios periodiniai kredito pervedimų nurodymai ir tiesioginio debeto sutikimai turi būti vykdomi iš gaunančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje atidarytos arba turimos mokėjimo sąskaitos. Ta data – bent šešios darbo dienos nuo tos dienos, kurią gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas iš perduodančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo gauna dokumentus pagal 4 dalį. Valstybės narės gali reikalauti, kad vartotojo leidimas būtų duotas raštu, o vartotojui būtų pateikta leidimo kopija.

3. Per dvi darbo dienas nuo 2 dalyje nurodyto leidimo gavimo dienos gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas paprašo perduodantįjį mokėjimo paslaugų teikėją atlikti šias užduotis, jei tai numatyta vartotojo leidime:

- a) gaunančiajam mokėjimo paslaugų teikėjui ir, jei to konkrečiai paprašė vartotojas, perduoti vartotojui esamų perkeliamų periodinių kredito pervedimų nurodymų sąrašą ir turimą informaciją apie perkeliamus tiesioginio debeto sutikimus;
- b) gaunančiajam mokėjimo paslaugų teikėjui ir, jei vartotojas to konkrečiai paprašo –perduoti vartotojui turimą informaciją apie gaunamus periodinius kredito pervedimus ir kreditoriaus inicijuojamas tiesioginio debeto operacijas, vartotojo mokėjimo sąskaitoje atliktus per praėjusius 13 mėnesių;
- c) kai perduodantysis mokėjimo paslaugų teikėjas neturi gaunamų kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų automatizuoto peradresavimo į vartotojo mokėjimo sąskaitą gaunančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje sistemos, nebepriimti tiesioginio debeto operacijų ir gaunamų kredito pervedimų nuo leidime nustatytos dienos;
- d) atšaukti periodinius nurodymus nuo leidime nurodytos datos;
- e) vartotojo nustatytą dieną pervesti likusį teigiamą likutį į mokėjimo sąskaitą, atidarytą arba turimą gaunančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje; ir
- f) vartotojo nustatytą dieną uždaryti mokėjimo sąskaitą, turimą perduodančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje.

4. Gaunančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo prašymu perduodantysis paslaugų teikėjas atlieka toliau nurodytas užduotis, jei tai numatyta vartotojo leidime:

- a) išsiunčia gaunančiajam mokėjimo paslaugų teikėjui 3 dalies a ir b punktuose nurodytą informaciją per penkias darbo dienas;
- b) kai perduodantysis mokėjimo paslaugų teikėjas neturi gaunamų kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų automatizuoto peradresavimo į gaunančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje vartotojo turimą arba atidarytą sąskaitą sistemos, nuo leidime nurodytos datos nebepriima gaunamų kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų mokėjimo sąskaitoje. Valstybės narės gali reikalauti, kad perduodantysis mokėjimo paslaugų teikėjas informuotų mokėtoją arba gavėją apie priežastis, dėl kurių mokėjimo operacija nebuvo priimta;
- c) atšaukia periodinius nurodymus nuo leidime nurodytos datos;
- d) perveda leidime nurodytą dieną likusį teigiamą likutį iš mokėjimo sąskaitos į mokėjimo sąskaitą, atidarytą arba turimą gaunančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje;
- e) nedarant poveikio Direktyvos 2007/64/EB 45 straipsnio 1 ir 6 dalims uždaro leidime nurodytą dieną mokėjimo sąskaitą, jei vartotojas toje mokėjimo sąskaitoje neturi jokių neįvykdytų įpareigojimų ir jei įvykdyti šios dalies a, b ir c punktuose nurodyti veiksmai. Mokėjimo paslaugų teikėjas nedelsdamas informuoja vartotoją tuo atveju, kai tokie neįvykdyti įsipareigojimai trukdo uždaryti vartotojo mokėjimo sąskaitą.

5. Per penkias darbo dienas po to, kai gauna 3 dalyje nurodytą iš perduodančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo paprašytą informaciją, gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas atlieka toliau nurodytas užduotis, jei jos nurodytos leidime ir taip, kaip nurodyta, bei tiek, kiek perduodančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo ar vartotojo pateiktoje informacijoje gaunamajam paslaugų teikėjui leidžiama atlikti šias užduotis:

- a) parengia vartotojo prašomus periodinius kredito pervedimų nurodymus ir juos vykdo nuo leidime nurodytos dienos;
- b) atlieka visus būtinus parengiamuosius veiksmus, kad galėtų nuo leidime nurodytos dienos priimti tiesioginio debeto operacijas, ir jas priima;
- c) atitinkamais atvejais informuoja vartotojus apie jų teises pagal Reglamento (ES) Nr. 260/2012 5 straipsnio 3 dalies d punktą;
- d) pateikia leidime nurodytiems mokėtojams, kurie vykdo gaunamus periodinius kredito pervedimus į vartotojo mokėjimo sąskaitą, išsamią informaciją apie vartotojo mokėjimo sąskaitą gaunančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje ir perduoda mokėtojams vartotojo leidimo kopiją. Jei gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas turi ne visą reikiamą informaciją mokėtojams informuoti, jis iš vartotojo arba perduodančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo paprašo trūkstamos informacijos;
- e) pateikia leidime nurodytiems gavėjams, kurie naudojami tiesioginio debeto paslauga lėšoms nuo vartotojo mokėjimo sąskaitos nuskaityti, išsamią informaciją apie vartotojo mokėjimo sąskaitą gaunančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje ir datą, nuo kurios mokėjimai naudojantis tiesioginiu debetu turi būti nuskaityti nuo tos mokėjimo sąskaitos, bei perduoda gavėjams vartotojo leidimo kopiją. Jei gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas turi ne visą reikiamą informaciją gavėjams informuoti, jis iš vartotojo arba perduodančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo paprašo trūkstamos informacijos.

Kai vartotojas nusprendžia asmeniškai pateikti šios dalies pirmos pastraipos d ir e punktuose nurodytą informaciją mokėtojams ar gavėjams, o ne pagal 2 dalį pateikti konkretų leidimą, kad tai padarytų gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas, gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas per šios dalies pirmoje pastraipoje nurodytą terminą vartotojui pateikia standartinius raštus, kuriuose pateikiami mokėjimo sąskaitos duomenys ir leidime nurodyta jos naudojimo pradžios data.

6. Nedarant poveikio Direktyvos 2007/64/EB 55 straipsnio 2 daliai, perduodantysis mokėjimo paslaugų teikėjas neblokuoja mokėjimo priemonių iki vartotojo leidime nurodytos datos, kad perkėlimo paslaugos teikimo proceso metu nebūtų nutrauktas mokėjimo paslaugų teikimas vartotojui.

11 straipsnis

Palankesnių sąlygų vartotojams sudarymas atidarant tarpvalstybinę sąskaitą

1. Valstybės narės užtikrina, kad kai vartotojas savo mokėjimo paslaugų teikėjui nurodo, jog jis pageidauja atidaryti mokėjimo sąskaitą mokėjimo paslaugų teikėjo, kuris yra kitoje valstybėje narėje, įstaigoje, mokėjimo paslaugų teikėjas, kuriame vartotojas turi mokėjimo sąskaitą, gavęs tokį prašymą vartotojui suteiktą šią pagalbą:

- a) nemokamai suteiktą vartotojui visų tuo metu aktyvuotų periodinių kredito pervedimų nurodymų ir skolininko inicijuotų tiesioginio debeto sutikimų, kai jų yra, sąrašą, taip pat turimą informaciją apie gaunamus periodinius kredito pervedimus ir kreditoriaus inicijuotas tiesioginio debeto operacijas, kurie vartotojo mokėjimo sąskaitoje atlikti per praėjusius 13 mėnesių. Tuo sąrašu naujas mokėjimo paslaugų teikėjas neįpareigojamas pradėti teikti paslaugas, kurių jis neteikia;

- b) pervestų vartotojo turimoje mokėjimo sąskaitoje likusį teigiamą likutį į mokėjimo sąskaitą, vartotojo atidarytą arba turimą naujo mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje, su sąlyga, kad prašyme pateikti išsamūs duomenys, pagal kuriuos galima identifikuoti naują mokėjimo paslaugų teikėją ir vartotojo mokėjimo sąskaitą;
- c) uždarytų vartotojo turimą mokėjimo sąskaitą.

2. Nedarant poveikio Direktyvos 2007/64/EB 45 straipsnio 1 ir 6 dalims, jei vartotojas mokėjimo sąskaitoje neturi neįvykdytų įpareigojimų, mokėjimo paslaugų teikėjas, kuriame vartotojas turi tą mokėjimo sąskaitą, šio straipsnio 1 dalies a, b ir c punktuose nustatytus veiksmus įvykdo vartotojo nurodytą dieną, kuri turi būti bent po šešių darbo dienų po to, kai tas mokėjimo paslaugų teikėjas gauna vartotojo prašymą, nebent šalis būtų susitarusios kitaip. Mokėjimo paslaugų teikėjas nedelsdamas informuoja vartotoją tuo atveju, kai neįvykdyti įsipareigojimai trukdo uždaryti jo mokėjimo sąskaitą.

12 straipsnis

Su sąskaitos perkėlimo paslauga susiję mokesčiai

1. Valstybės narės užtikrina, kad vartotojai turėtų galimybę nemokamai susipažinti su savo asmenine informacija, susijusia su esamais periodiniais nurodymais ir tiesioginio debeto operacijomis, kurią turi perduodantysis arba gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas.
2. Valstybės narės užtikrina, kad perduodantysis mokėjimo paslaugų teikėjas informaciją, kurios pagal 10 straipsnio 4 dalies a punktą prašo gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas, pateiktų už tai neimdamas mokesčio iš vartotojo arba gaunančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo.
3. Valstybės narės užtikrina, kad mokesčiai, jei jų yra, kuriuos perduodantysis paslaugų teikėjas taiko vartotojui už jame turimos mokėjimo sąskaitos sutarties nutraukimą, būtų nustatyti pagal Direktyvos 2007/64/EB 45 straipsnio 2, 4 ir 6 dalis.
4. Valstybės narės užtikrina, kad mokesčiai, jei jų yra, kuriuos perduodantysis arba gaunantysis mokėjimo paslaugų teikėjas taiko vartotojui už paslaugas, teikiamas pagal 10 straipsnį, išskyrus paslaugas, nurodytas šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalyse, būtų pagrįsti ir atitiktų faktines to mokėjimo paslaugų teikėjo išlaidas.

13 straipsnis

Finansiniai vartotojų nuostoliai

1. Valstybės narės užtikrina, kad finansinius nuostolius, įskaitant mokesčius ir palūkanas, kuriuos patiria vartotojas ir kurie susidaro tiesiogiai dėl to, kad sąskaitos perkėlimo procese dalyvaujantis mokėjimo paslaugų teikėjas nesilaiko 10 straipsnyje jam nustatytų pareigų, nedelsiant atlygintų tas mokėjimo paslaugų teikėjas.
2. Atsakomybė pagal 1 dalį netaikoma esant neįprastoms ir nenumatomoms aplinkybėms, kurių mokėjimo paslaugų teikėjas, prašantis atsižvelgti į tas aplinkybes, negalėjo kontroliuoti ir kurių pasekmės būtų neišvengiamos nepaisant visų pastangų jų išvengti, arba kai mokėjimo paslaugų teikėją saisto kitos teisinės pareigos, nustatytos Sąjungos arba nacionalinės teisės aktuose.
3. Valstybės narės užtikrina, kad atsakomybė pagal 1 ir 2 dalis būtų nustatyta laikantis nacionaliniu lygmeniu taikytinų teisinių reikalavimų.

14 straipsnis

Informacija apie sąskaitos perkėlimo paslaugą

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai vartotojams teiktų šią informaciją apie sąskaitos perkėlimo paslaugą:
 - a) perduodančiojo ir gaunančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo vaidmenis kiekvienu sąskaitos perkėlimo proceso etapu, kaip nurodyta 10 straipsnyje;
 - b) atitinkamų etapų užbaigimo terminus;
 - c) mokesčius, imamus už sąskaitos perkėlimo procesą, jei jų yra;
 - d) informaciją, kurią vartotojo bus paprašyta pateikti; ir
 - e) 24 straipsnyje nurodytas alternatyvaus ginčų sprendimo procedūras.

Valstybės narės gali reikalauti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai taip pat teiktų kitą informaciją, atitinkamais atvejais įskaitant informaciją, būtiną siekiant nustatyti indėlių garantijų sistemą Sąjungoje, kurios nariu yra mokėjimo paslaugų teikėjas.

2. 1 dalyje nurodyta informacija, kuri teikiama nemokamai popieriuje arba kitoje patvarioje laikmenoje visose vartotojams prieinamose mokėjimo paslaugų teikėjo patalpose, visą laiką elektronine forma teikiama jo interneto svetainėse ir pateikiama vartotojams jų prašymu.

IV SKYRIUS

GALIMYBĖ NAUDOTIS MOKĖJIMO SĄSKAITOMIS

15 straipsnis

Nediskriminavimas

Valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos nediskriminuotų teisėtai Sąjungoje gyvenančių vartotojų dėl pilietybės ar gyvenamosios vietos arba kokiu nors kitu pagrindu, kaip nurodyta Chartijos 21 straipsnyje, kai tie vartotojai prašo Sąjungoje atidaryti mokėjimo sąskaitą arba ja naudotis. Būtiniausias savybes turinčios mokėjimo sąskaitos turėjimui taikytinos sąlygos jokia būdu negali būti diskriminacinės.

16 straipsnis

Teisė naudotis būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita

1. Valstybės narės užtikrina, kad visos kredito įstaigos arba pakankamas kredito įstaigų skaičius vartotojams siūlytų būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas, jog būtų užtikrintos galimybės jomis naudotis visiems vartotojams savo teritorijoje ir užkirstas kelias konkurencijos iškraipymams. Valstybės narės užtikrina, kad būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas siūlytų ne vien kredito įstaigos, teikiančios mokėjimo sąskaitas tik internetinėmis priemonėmis.

2. Valstybės narės užtikrina, kad teisėtai Sąjungoje gyvenantys vartotojai, įskaitant vartotojus be nuolatinio adreso ir prieglobsčio prašytojus, ir vartotojai, kuriems leidimas gyventi nesuteiktas, tačiau kurių išsiuntimas neįmanomas dėl teisinių arba faktinių priežasčių, turėtų teisę atidaryti būtiniausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą jų teritorijoje esančiose kredito įstaigose ir ja naudotis. Tokia teisė taikoma neatsižvelgiant į vartotojo gyvenamąją vietą.

Valstybės narės, visapusiškai gerbdamos Sutartimis garantuojamas pagrindines laisves, gali reikalauti, kad vartotojai, kurie pageidauja atidaryti būtiniausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą jų teritorijoje, įrodytų, kad jie tikrai suinteresuoti tą padaryti.

Valstybės narės užtikrina, kad naudotis šia teise vartotojui nebūtų per sunku ar tai netaptų jam per didelė našta.

3. Valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos, siūlančios būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas, visais atvejais pernelyg nedelsdamos ir ne vėliau kaip per 10 darbo dienų po išsamios paraiškos gavimo dienos atidarytų būtiniausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą arba atmestų vartotojo paraišką dėl būtiniausias savybes turinčios mokėjimo sąskaitos.

4. Valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos atmestų paraišką dėl būtiniausias savybes turinčios mokėjimo sąskaitos, jei atidarius tokią sąskaitą būtų pažeistos Direktyvoje 2005/60/EB įtvirtintos nuostatos dėl pinigų plovimo prevencijos ir kovos su teroristų finansavimu.

5. Valstybės narės gali leisti kredito įstaigoms, siūlančioms būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas, atmesti paraišką dėl tokios sąskaitos, jei vartotojas jau turi mokėjimo sąskaitą jų teritorijoje esančioje kredito įstaigoje, kuri suteikia jam galimybę naudotis 17 straipsnio 1 dalyje išvardytais paslaugomis, išskyrus atvejus, kai vartotojas pareiškia, kad jis yra gavęs pranešimą, jog jo mokėjimo sąskaita bus uždaryta.

Tokiais atvejais, prieš atidarydama būtiniausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą, kredito įstaiga gali patikrinti, ar vartotojas toje pačioje valstybėje narėje esančioje kredito įstaigoje turi mokėjimo sąskaitą, kuri suteikia vartotojams galimybę naudotis 17 straipsnio 1 dalyje išvardytais paslaugomis, ar jis tokios sąskaitos neturi. Kredito įstaigos gali remtis tuo tikslu vartotojų pasirašyta priesaikos deklaracija.

6. Valstybės narės gali nustatyti ribotą skaičių konkrečių papildomų atvejų, kuriais kredito įstaigų gali būti reikalaujama arba kredito įstaigos gali nuspręsti atmesti paraišką dėl būtiniausias savybes turinčios mokėjimo sąskaitos. Tokie atvejai grindžiami jų teritorijoje taikytinos nacionalinės teisės nuostatomis, o jų tikslas – sudaryti palankesnes sąlygas vartotojui įgyti galimybę nemokamai naudotis būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita pritaikius 25 straipsniu nustatytą mechanizmą arba išvengti vartotojų piktnaudžiavimo savo teisėmis turėti būtiniausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis atvejų.

7. Valstybės narės užtikrina, kad 4, 5 ir 6 dalyse nurodytais atvejais priėmusi sprendimą kredito įstaiga nedelsdama raštu ir nemokamai informuotų vartotoją apie atsisakymą patenkinti paraišką ir konkrečias atmetimo priežastis, nebent toks pranešimas prieštarautų nacionalinio saugumo, viešosios tvarkos ar Direktyvos 2005/60/EB tikslams. Paraiškos atmetimo atveju kredito įstaiga informuoja vartotoją apie skundo dėl atmetimo pateikimo procedūrą, vartotojo teisę kreiptis į atitinkamą kompetentingą instituciją ir paskirtą alternatyvaus ginčų sprendimo įstaigą bei pateikia atitinkamus kontaktinius duomenis.

8. Valstybės narės užtikrina, kad 4 dalyje nurodytais atvejais kredito įstaiga priimtų atitinkamas priemones pagal Direktyvos 2005/60/EB III skyrių.

9. Valstybės narės užtikrina, kad galimybė naudotis būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita nebūtų suteikiama su sąlyga, kad bus išigyjama papildomų paslaugų arba kredito įstaigos akcijų, išskyrus atvejus, kai pastaroji sąlyga taikoma visiems kredito įstaigos klientams.

10. Laikoma, kad valstybės narės vykdo IV skyriuje nustatytas pareigas, kai galiojančia privaloma sistema visapusiškas jo taikymas užtikrinamas pakankamai aiškiai ir tiksliai, jog atitinkami asmenys galėtų sužinoti apie visas savo teises ir remtis jomis nacionaliniuose teismuose.

17 straipsnis

Būtiniausias savybes turinčios mokėjimo sąskaitos ypatybės

1. Valstybės narės užtikrina, kad suteikiant būtiniausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą būtų teikiamos šios paslaugos:

- a) paslaugos, kuriomis sudaromos sąlygos atlikti visas operacijas, reikalingas mokėjimo sąskaitai atidaryti, tvarkyti ir uždaryti;
- b) paslaugos, kuriomis sudaromos sąlygos į mokėjimo sąskaitą įnešti lėšų;
- c) paslaugos, kuriomis sudaromos sąlygos iš mokėjimo sąskaitos išimti grynuosius pinigus Sąjungoje naudojantis langeliu ar bankomatais kredito įstaigos darbo ar ne darbo laiku;
- d) toliau nurodytų mokėjimo operacijų vykdymas Sąjungoje:
 - i) tiesioginio debeto operacijų;
 - ii) mokėjimo operacijų naudojant mokėjimo kortelę, įskaitant mokėjimus internetu;
 - iii) kredito pervedimų, įskaitant periodinius nurodymus, operacijų, atliekamų naudojantis, kai yra, terminalais, langeliais ir kredito įstaigos internetinėmis priemonėmis.

Paslaugas, išvardytas pirmos pastraipos a–d punktuose, kredito įstaigos turėtų siūlyti tiek, kiek jas jau siūlo vartotojams, turintiems kitas mokėjimo sąskaitas nei būtiniausias savybes turinčios mokėjimo sąskaitos.

2. Valstybės narės gali įpareigoti jų teritorijoje įsteigtas kredito įstaigas su būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita teikti papildomas paslaugas, kurios yra laikomos būtinomis vartotojams remiantis bendra praktika nacionaliniu lygmeniu.

3. Valstybės narės užtikrina, kad būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas jų teritorijoje įsteigtos kredito įstaigos siūlytų bent atitinkamos valstybės narės nacionaline valiuta.

4. Valstybės narės užtikrina, kad naudodamiesi būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita vartotojai galėtų atlikti neribotą skaičių operacijų, susijusių su 1 dalyje nurodytomis paslaugomis.

5. Valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos už šio straipsnio 1 dalies a, b, c punktuose ir d punkto ii papunktyje nurodytas paslaugas, išskyrus mokėjimo operacijas naudojant kredito kortelę, neimtų mokesčių, didesnių nei 18 straipsnyje nurodyti pagrįsti mokesčiai, jei jų yra, neatsižvelgiant į sąskaitoje atliktų mokėjimo operacijų skaičių.

6. Šio straipsnio 1 dalies d punkto i papunkčio nurodytų paslaugų atveju, šio straipsnio 1 dalies ii papunktyje nurodytų paslaugų atveju tik jei daroma nuoroda į mokėjimo operacijas naudojant kredito kortelę ir šio straipsnio 1 dalies d punkto iii papunktyje nurodytų paslaugų atveju valstybės narės gali nustatyti minimalų skaičių operacijų, už kurias kredito įstaigos gali imti tik 18 straipsnyje nurodytus pagrįstus mokesčius, jei jų yra. Valstybės narės užtikrina, kad minimalus operacijų skaičius būtų pakankamas patenkinti asmeninius vartotojo poreikius atsižvelgiant į esamą vartotojų elgesį ir bendrą komercinę praktiką. Mokesčiai už operacijas, viršijančias minimalų operacijų skaičių, niekada negali būti didesni nei mokesčiai, imami pagal įprastą kredito įstaigos kainų politiką.

7. Valstybės narės užtikrina, kad vartotojas galėtų valdyti ir inicijuoti mokėjimo operacijas iš savo būtiniausias savybes turinčios mokėjimo sąskaitos kredito įstaigos patalpose ir (arba) naudodamasis internetinėmis priemonėmis, kai jų yra.

8. Nedarant poveikio Direktyvoje 2008/48/EB nustatytiems reikalavimams, valstybės narės gali leisti kredito įstaigoms vartotojo prašymu suteikti susitarimo dėl kredito limito būtiniausias savybes turinčioje sąskaitoje galimybę. Valstybė narė gali nustatyti bet kurio tokios susitarimo dėl kredito limito didžiausią sumą ir ilgiausią trukmę. Galimybė naudotis arba naudojimąsi būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita neribojami reikalaujant pirkti tokias kredito paslaugas ir nesiejami su tokių paslaugų pirkimo sąlyga.

18 straipsnis

Susiję mokesčiai

1. Valstybės narės užtikrina, kad 17 straipsnyje nurodytas paslaugas kredito įstaigos siūlytų nemokamai arba už pagrįstą mokestį.

2. Valstybės narės užtikrina, kad iš vartotojo imami mokesčiai už bendrojoje sutartyje nustatytą vartotojo išpareigojimų nesilaikymą būtų pagrįsti.

3. Valstybės narės užtikrina, kad 1 ir 2 dalyse nurodyti pagrįsti mokesčiai būtų nustatyti atsižvelgiant bent į šiuos kriterijus:

a) nacionalinį pajamų lygį;

b) vidutinius atitinkamos valstybės narės kredito įstaigų mokesčius, imamus už teikiamas su mokėjimo sąskaitoms susijusias paslaugas.

4. Nedarant poveikio 16 straipsnio 2 dalyje nurodytai teisei ir šio straipsnio 1 dalyje nustatyta pareigai, valstybės narės gali reikalauti, kad kredito įstaigos, priklausomai nuo vartotojo naudojimosi bankininkystės paslaugomis lygio, įgyvendintų įvairias kainų schemas, kuriomis leidžiama visų pirma taikyti palankesnes sąlygas banko sąskaitos neturintiems pažeidžiamiesiems vartotojams. Tokiais atvejais valstybės narės užtikrina, kad vartotojams būtų teikiamos gairės ir atitinkama informacija apie turimas galimybes.

19 straipsnis

Bendrosios sutartys ir jų nutraukimas

1. Bendrosioms sutartims, pagal kurias suteikiama galimybė naudotis būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita, taikoma Direktyva 2007/64/EB, nebent šio straipsnio 2 ir 4 dalyse nurodyta kitaip.

2. Kredito įstaiga gali vienašališkai nutraukti bendrąją sutartį tik tuo atveju, kai įvykdoma bent viena iš šių sąlygų:

a) vartotojas sąmoningai naudojo mokėjimo sąskaitą neteisėtais tikslais;

b) mokėjimo sąskaitoje ilgiau nei 24 mėnesius iš eilės nebuvo vykdoma jokių operacijų;

c) vartotojas pateikė neteisingą informaciją, kad įgytų būtiniausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą, nes pateikęs teisingą informaciją nebūtų galėjęs pasinaudoti tokia teise;

d) vartotojas teisėtai nebegyvena Sąjungoje;

e) vartotojas vėliau atsidarė antrą mokėjimo sąskaitą, sudarančią jam galimybę naudotis 17 straipsnio 1 dalyje išvardytomis paslaugomis, valstybėje narėje, kurioje jis jau turi būtiniausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą.

3. Valstybės narės gali nustatyti ribotą skaičių konkrečių papildomų atvejų, kai bendroji sutartis dėl būtiniausias savybes turinčios mokėjimo sąskaitos gali būti kredito įstaigos vienašališkai nutraukiama. Tokie atvejai grindžiami jų teritorijoje taikytinos nacionalinės teisės nuostatomis, o jų tikslas – išvengti vartotojų piktnaudžiavimo savo teise turėti būtiniausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis.

4. Valstybės narės užtikrina, kad tais atvejais, kai kredito įstaiga nutraukia sutartį dėl būtiniausias savybes turinčios mokėjimo sąskaitos dėl vienos ar daugiau iš 2 dalies b, d ir e punktuose ir 3 dalyje nurodytų priežasčių, apie sutarties nutraukimo priežastis ir pagrindą ji raštu nemokamai informuotų vartotoją ne vėliau kaip likus dviem mėnesiams iki nutraukimo įsigaliojimo, išskyrus atvejus, kai toks atskleidimas prieštarautų nacionalinio saugumo arba viešosios tvarkos tikslui. Kai kredito įstaiga nutraukia sutartį pagal 2 dalies a arba c punktus, ji nutraukiama nedelsiant.

5. Pranešime apie nutraukimą vartotojas informuojamas apie skundo dėl nutraukimo pateikimo procedūrą, jei tokia yra, apie vartotojo teisę kreiptis į kompetentingą instituciją ir paskirtą alternatyvaus ginčų sprendimo įstaigą, taip pat pateikiami atitinkami kontaktiniai duomenys.

20 straipsnis

Bendroji informacija apie būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas

1. Valstybės narės užtikrina, kad būtų imtasi tinkamų priemonių siekiant geriau informuoti visuomenę apie galimybes naudotis būtiniausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis, jų bendrąsias kainodaros sąlygas, tvarką, kurios reikia laikytis norint pasinaudoti teise turėti būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas, ir būdus, kaip pasinaudoti alternatyvaus ginčų sprendimo procedūromis siekiant išspęsti ginčus. Valstybės narės užtikrina, kad būtų taikomos pakankamos ir tinkamos tikslinės komunikacijos priemonės, kurios visų pirma pasiektų banko sąskaitų neturinčius, pažeidžiamus ir mobilius vartotojus.

2. Valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos vartotojams nemokamai teiktų prieinamą informaciją apie specifines siūlomų būtiniausias savybes turinčių mokėjimo sąskaitų savybes, su jomis susijusius mokesčius ir jų naudojimo sąlygas ir su tuo susijusią pagalbą. Valstybės narės taip pat užtikrina, kad informacijoje būtų aiškiai nurodoma, jog norint naudotis būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita neprivaloma pirkti papildomų paslaugų.

V SKYRIUS

KOMPETENTINGOS INSTITUCIJOS IR ALTERNATYVUS GINČŲ SPRENDIMAS

21 straipsnis

Kompetentingos institucijos

1. Valstybės narės paskiria nacionalines kompetentingas institucijas, kurioms suteikti įgaliojimai užtikrinti šios direktyvos taikymą ir vykdymą, ir užtikrina, kad joms būtų suteikti tyrimo ir vykdymo įgaliojimai bei tinkami išteklių, būtini, kad jos veiksmingai ir efektyviai atliktų savo pareigas.

Kompetentingos institucijos yra viešosios institucijos arba įstaigos, pripažįstamos pagal nacionalinę teisę arba nacionalinės teisės aktais tam tikslui aiškiai įgaliotos viešosios institucijos. Jomis negali būti mokėjimo paslaugų teikėjai, išskyrus nacionalinius centrinius bankus.

2. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos ir visi kompetentingose institucijose dirbantys arba dirbę asmenys, taip pat kompetentingų institucijų nurodymu veikiantys auditoriai ir ekspertai būtų įpareigoti saugoti profesinę paslaptį. Jokia konfidenciali informacija, kurią jie gali gauti atlikdami savo pareigas, išskyrus informacijos suvestines arba apibendrintą informaciją, negali būti atskleista jokiam asmeniui arba institucijai; tai nedaro poveikio atvejams, kuriems taikoma baudžiamoji teisė arba ši direktyva. Vis dėlto tai netrukdo kompetentingoms institucijoms keistis konfidencialia informacija arba ją perduoti pagal Sąjungos ir nacionalinę teisę.

3. Valstybės narės užtikrina, kad institucijos, paskirtos kompetentingomis užtikrinti šios direktyvos taikymą ir vykdymą, būtų viena ar abi toliau išvardytos institucijos:

- a) kompetentingos institucijos, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 4 straipsnio 2 punkte;
- b) institucijos, kurios nėra a punkte nurodytos kompetentingos institucijos, su sąlyga, kad nacionaliniuose įstatymuose ar kituose teisės aktuose reikalaujama, kad tos institucijos, kai būtina, bendradarbiautų su a punkte nurodytomis kompetentingomis institucijomis siekdamas vykdyti savo pareigas pagal šią direktyvą, įskaitant bendradarbiavimo su EBI, kaip reikalaujama pagal šią direktyvą, tikslais.

4. Valstybės narės praneša Komisijai ir EBI apie kompetentingas institucijas ir visus su tuo susijusius pakeitimus. Pirmasis toks pranešimas pateikiamas kuo greičiau ir ne vėliau kaip 2016 m. rugsėjo 18 d.

5. Kompetentingos institucijos naudojasi savo įgaliojimais laikydamosi nacionalinės teisės:

- a) tiesiogiai pačios arba prižiūrimos teisminių institucijų; arba
- b) kreipdamosi į teismus, kompetentingus priimti būtiną sprendimą, įskaitant atitinkamais atvejais pateikdamos apeliacinį skundą, jei paraiška priimti būtiną sprendimą nėra patenkinama.

6. Kai valstybių narių teritorijose yra daugiau nei viena kompetentinga institucija, valstybės narės užtikrina, kad jų atitinkamos pareigos būtų aiškiai apibrėžtos ir kad jos glaudžiai bendradarbiautų tam, kad galėtų veiksmingai atlikti atitinkamas savo pareigas.

7. Komisija bent kartą per metus skelbia kompetentingų institucijų sąrašą *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* ir jį nuolat atnaujina savo interneto svetainėje.

22 straipsnis

Pareiga bendradarbiauti

1. Skirtingų valstybių narių kompetentingos institucijos tarpusavyje bendradarbiauja, kai to reikia vykdamas šioje direktyvoje nustatytas jų pareigas, naudodamosi šioje direktyvoje arba nacionalinėje teisėje nustatytais savo įgaliojimais.

Kompetentingos institucijos teikia pagalbą kitų valstybių narių kompetentingoms institucijoms. Visų pirma jos keičiasi informacija ir bendradarbiauja vykdydamos tyrimus ar priežiūros veiklą.

Siekdamos sudaryti palankesnes sąlygas bendradarbiavimui, ypač keitimuisi informacija, ir jį paspartinti, šios direktyvos tikslais valstybės narės vieną kompetentingą instituciją paskiria kontaktiniu centru. Valstybės narės praneša Komisijai ir kitoms valstybėms narėms institucijų, paskirtų pagal šią dalį gauti prašymus dėl keitimosi informacija ir bendradarbiavimo, pavadinimus.

2. Valstybės narės imasi būtinų administracinių ir organizacinių priemonių, kad sudarytų palankesnes sąlygas teikti 1 dalyje numatytą pagalbą.

3. Šios direktyvos tikslais kontaktiniais centrais pagal 1 dalį paskirtos valstybių narių kompetentingos institucijos nepagrįstai nedelsdamos suteikia viena kitai informaciją, būtiną, kad kompetentingos institucijos galėtų atlikti pagal šią direktyvą priimtose priemonėse numatytas pareigas.

Kompetentingos institucijos, keisdamosi informacija su kitomis kompetentingomis institucijomis pagal šią direktyvą, perduodamos informaciją gali nurodyti, kad tokios informacijos negalima atskleisti be aiškaus jų sutikimo; tokiu atveju tokia informacija gali būti keičiamasi tik tokiais tikslais, kuriais tos institucijos davė sutikimą.

Kontaktiniu centru paskirta kompetentinga institucija gautą informaciją gali perduoti kitoms kompetentingoms institucijoms; vis dėlto ji neperduoda šios informacijos kitoms įstaigoms arba fiziniams ar juridiniams asmenims be aiškaus jų atskleidusių kompetentingų institucijų sutikimo ir tik tokiais tikslais, kuriais tos institucijos davė sutikimą, išskyrus tinkamai pagrįstų aplinkybių atvejį ir tuo atveju ji nedelsdama apie tai praneša informaciją pateikusiam kontaktiniam centrui.

4. Kompetentinga institucija gali atsisakyti vykdyti prašymą bendradarbiauti atliekant tyrimą ar priežiūros veiklą arba keistis informacija, kaip numatyta 3 dalyje, tik kai:

- a) toks tyrimas, patikra vietoje, priežiūros veikla arba keitimasis informacija gali turėti neigiamo poveikio pašymą gavusios valstybės narės suverenumui, saugumui ar viešajai tvarkai;
- b) prašymą gavusios valstybės narės institucijose jau pradėtas teismo procesas dėl tų pačių veiksmų ir tų pačių asmenų;
- c) prašymą gavusioje valstybėje narėje jau priimtas galutinis teismo sprendimas dėl tų pačių asmenų ir tų pačių veiksmų.

Tokio atsisakymo atveju kompetentinga institucija atitinkamai apie tai praneša prašymą pateikusiai kompetentingai institucijai, pateikdama kuo išsamesnę informaciją.

23 straipsnis

Atskirų valstybių narių kompetentingų institucijų nesutarimų sprendimas

Kompetentingos institucijos gali perduoti klausimą EBI, kai prašymas dėl bendradarbiavimo, visų pirma dėl keitimosi informacija, atmetamas arba į jį neatsižvelgiama per pagrįstą laikotarpį, ir prašyti EBI pagalbos pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 19 straipsnį. Tokiais atvejais EBI gali imtis veiksmų pagal tuo straipsniu jai suteiktus įgaliojimus ir visi EBI pagal tą straipsnį priimti privalomi sprendimai yra privalomi atitinkamoms kompetentingoms institucijoms neatsižvelgiant į tai, ar tos kompetentingos institucijos yra EBI narės.

24 straipsnis

Alternatyvus ginčų sprendimas

Valstybės narės užtikrina, kad vartotojai turėtų galimybę pasinaudoti efektyviomis ir veiksmingomis alternatyviomis ginčų sprendimo procedūromis ginčams dėl teisių ir pareigų, nustatytų pagal šią direktyvą, spręsti. Tokios alternatyvios ginčų sprendimo procedūros ir tokias procedūras siūlantys subjektai turi atitikti Direktyvoje 2013/11/ES nustatytus kokybės reikalavimus.

*25 straipsnis***Mechanizmas, taikomas atsisakius atidaryti būtiniausias savybes turinčią mokėjimo sąskaitą, už kurią imamas mokestis**

Nedarant poveikio 16 straipsniui, valstybės narės gali nustatyti konkretų mechanizmą siekdamos užtikrinti, kad jų teritorijose mokėjimo sąskaitos neturintys vartotojai, kuriems atsisakyta suteikti galimybę naudotis mokėjimo sąskaita, už kurią kredito įstaigos ima mokestį, turėtų realią galimybę nemokamai naudotis būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita.

VI SKYRIUS

SANKCIJOS*26 straipsnis***Sankcijos**

1. Valstybės narės nustato taisykles dėl sankcijų, taikomų už nacionalinės teisės aktų, kuriais perkeliama ši direktyva, pažeidimus, ir imasi visų būtinų priemonių užtikrinti, kad jos būtų įgyvendinamos. Tokios sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios.
2. Valstybės narės nustato, kad kompetentinga institucija gali viešai paskelbti apie administracines sankcijas, kurios bus paskirtos už priemonių, priimtų perkeltiant šią direktyvą į nacionalinę teisę, pažeidimą, nebent toks viešas paskelbimas sukeltų rimtą grėsmę finansų rinkoms arba pernelyg didelę žalą susijusioms šalims.

VII SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS*27 straipsnis***Vertinimas**

1. Pirmą kartą ne vėliau kaip 2018 m. rugsėjo 18 d., o vėliau – kas dvejus metus valstybės narės Komisijai teikia informaciją šiais klausimais:
 - a) kaip mokėjimo paslaugų teikėjai laikosi 4, 5 ir 6 straipsnių;
 - b) kaip valstybės narės laikosi reikalavimų užtikrinti, kad veiktų lyginamosios interneto svetainės pagal 7 straipsnį;
 - c) kiek mokėjimo sąskaitų buvo perkelta ir kokia dalis paraiškų perkelti buvo atmesta;
 - d) kiek yra kredito įstaigų, kurios siūlo būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas, kiek tokių sąskaitų atidaryta ir kokia dalis paraiškų dėl būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas buvo atmesta.
2. Pirmą kartą ne vėliau kaip 2018 m. rugsėjo 18 d., o vėliau – kas dvejus metus Komisija parengia ataskaitą, remiantis iš valstybių narių gauta informacija.

*28 straipsnis***Peržiūra**

1. Ne vėliau kaip 2019 m. rugsėjo 18 d. Komisija pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai šios direktyvos taikymo ataskaitą, prie kurios prireikus pateikiamas teisėkūros pasiūlymas.

Toje ataskaitoje pateikiama:

- a) visų Komisijos inicijuotų įsipareigojimų neįvykdymo procedūrų dėl šios direktyvos sąrašas;
- b) vidutinių mokesčių už mokėjimo sąskaitas, kurioms taikoma ši direktyva, lygių valstybėse narėse vertinimas;
- c) galimybių sukurti sistemą, kuria užtikrinamas automatinis mokėjimų peradresavimas iš vienos mokėjimo sąskaitos į kitą toje pačioje valstybėje narėje ir automatiniai pranešimai gavėjams arba mokėtojams, kai jų nurodymai peradresuojami, vertinimas;
- d) galimybių teikti 10 straipsnyje numatytą perkėlimo paslaugą ir tais atvejais, kai gaunantysis ir perduodantysis mokėjimo paslaugų teikėjai yra skirtingose valstybėse narėse, taip pat tarpvalstybinio sąskaitos atidarymo pagal 11 straipsnį galimybių vertinimas;
- e) sąskaitos turėtojų, perkėlusių mokėjimo sąskaitas po to, kai ši direktyva buvo perkelta į nacionalinę teisę, skaičiaus vertinimas remiantis valstybių narių pagal 27 straipsnį pateikta informacija;
- f) mokėjimo sąskaitų numerių visiško perkėlimumo visoje Sąjungoje įgyvendinimo išlaidų ir naudos vertinimas;
- g) kredito įstaigų, siūlančių būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas, skaičiaus vertinimas;
- h) vartotojų, atidariusių būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas po to, kai ši direktyva buvo perkelta į nacionalinę teisę, skaičiaus ir, jei pateikiama nuasmeninta informacija, jų ypatybių vertinimas;
- i) vidutinių metinių mokesčių, imamų už būtiniausias savybes turinčias mokėjimo sąskaitas valstybių narių lygmeniu, vertinimas;
- j) esamų priemonių veiksmingumo ir poreikio imtis papildomų priemonių siekiant didinti finansinę įtrauktį ir padėti pažeidžiamiesiems visuomenės nariams pernelyg didelio išsiskolinimo klausimais vertinimas;
- k) valstybių narių geriausios praktikos pavyzdžiai, kaip mažinama vartotojų atskirtis naudojimosi mokėjimo paslaugomis srityje.

2. Ataskaitoje, be kita ko, remiantis informacija, gauta iš valstybių narių pagal 27 straipsnį, įvertinama, ar reikia atsižvelgiant į mokėjimo priemonių ir technologijų raidą iš dalies pakeisti ir atnaujinti paslaugų, susijusių su būtiniausias savybes turinčia mokėjimo sąskaita, sąrašą.

3. Ataskaitoje taip pat įvertinama, ar be priemonių, kurių imtasi pagal 7 ir 8 straipsnius, reikalingos papildomos priemonės dėl lyginamųjų svetainių ir produktų ar paslaugų paketų pasiūlymų, ir visų pirma lyginamųjų interneto svetainių akreditavimo poreikis.

29 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

1. Valstybės narės ne vėliau kaip 2016 m. rugsėjo 18 d. priima ir paskelbia įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus, kad būtų laikomasi šios direktyvos. Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tų teisės aktų nuostatų tekstą.

2. 1 dalyje nurodytas nuostatas jos taiko nuo 2016 m. rugsėjo 18 d.

Nukrypstant nuo pirmos pastraipos:

- a) 3 straipsnis taikomas nuo 2014 m. rugsėjo 17 d.;
 - b) valstybės narės pradeda taikyti nuostatas, būtinas laikytis 4 straipsnio 1–5 dalių, 5 straipsnio 1, 2 ir 3 dalių, 6 straipsnio 1–2 dalių ir 7 straipsnio ne vėliau kaip praėjus devyniems mėnesiams po 3 straipsnio 4 dalyje nurodyto deleguotojo akto įsigaliojimo;
 - c) valstybės narės, kuriose nacionaliniu lygmeniu jau yra informacijos apie mokesčius dokumentui lygiavertis dokumentas, gali nuspręsti integruoti bendrą formatą ir jo bendrą simbolį ne vėliau kaip praėjus 18 mėnesių po 3 straipsnio 4 dalyje nurodyto deleguotojo akto įsigaliojimo;
 - d) valstybės narės, kuriose nacionaliniu lygmeniu jau yra mokesčių ataskaitai lygiavertė ataskaita, gali nuspręsti integruoti bendrą formatą ir jos bendrą simbolį ne vėliau kaip praėjus 18 mėnesių po 3 straipsnio 4 dalyje nurodyto deleguotojo akto įsigaliojimo.
3. Valstybės narės, priimdamos 1 dalyje nurodytas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Tokios nuorodos darymo būdus nustato valstybės narės.
4. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių priemonių tekstus.

30 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

31 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva pagal Sutartis skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje 2014 m. liepos 23 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

M. SCHULZ

Tarybos vardu

Pirmininkas

S. GOZI
